

censuras et poenas ipsas iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc auxilio brachii saecularis huiusmodi.

Derogatio contrariariorum.

§ 17. Non obstantibus priori voluntate nostra ac aliis praemissis, ac Lateranensis concilii novissime celebrati etc.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis dominicae millesimo quingentesimo quadragesimo primo, septimo idus februarii, pontificatus nostri anno vi 1.

Dat. die 7 februarii 1541, pontif. anno vii.

XXXV.

Excommunicationes S. Eleutherii nuncupatas de cetero concedi vel publicari prohibet, et concessas annullat.

Paulus Papa III, motu proprio, etc.

Causa istius constitutionis.

Licet nuper in consistorio nostro secreto, de fratrum nostrorum consilio, ad evitanda scandala et abusus, quae ex concessione et publicatione certarum excommunicationum S. Eleutherii nuncupatarum in diversis mundi partibus exoriantur, huiusmodi excommunicationes deinceps minime fieri et publicari omnino decreverimus: ac propterea dilectus frater noster Bartholomaeus, presbyter cardinalis Guidicionus, cui, ratione ecclesiae Aprutinae, cui praesesse dignoscitur, huiusmodi excommunicationes concedendi 2 competere asserebatur, ab illarum concessione, ut decebat, abstinerit et abstinere de praesenti; nihilominus (non sine animi nostri displicentia) accepimus quod dilectus filius Pompeius Benenatus de Piccolhominibus, praepositus S. Eleutherii, sub praetextu quod facultas dictas excommunicationes concedendi, ratione praepositurae huiusmodi, sibi competat, illas passim, ubique locorum et forsitan in alma

1 Legendum anno vii (R. T.). 2 Cherub. additius (R. T.).

Urbe concedere, imprimere et publicare, licet forsitan monitus, non desistit.

§ 1. Nos, decretum in consistorio nostro matura deliberatione factum omnino effectum sortiri et ab omnibus inviolabiliter observari volentes, ac omnes et singulas excommunicationes huiusmodi hactenus concessas et publicatas, aut in futurum contra praesentium tenorem, quod absit, forsitan concedendas et publicandas, nullas et nullius roboris et momenti existere, nec aliquos illis ligari seu quomodolibet irretiri, et illis nullam fidem adhiberi debere decernentes.

§ 2. Ac tam praefato Pompeio et eius successoribus praepositis S. Eleutherii huiusmodi, quam aliis quibuscumque, sub excommunicationis latae sententiae ac privationis omnium et singulorum beneficiorum et decem millium ducatorum auri Camerae Apostolicae applicandorum poenis, ne deinceps similes excommunicationes S. Eleutherii concedere vel publicare aut publicari, aut imprimere vel imprimi facere, seu illis quomodolibet uti audeant seu praesumant districtius inhibentes.

§ 3. Dilectoque filio Curiae causarum Camerae Apostolicae generali auditori committimus et mandamus quatenus decretum ac inhibitionem nostram huiusmodi ubique locorum publicet et publicari, ac sub praedictis et aliis, eius arbitrio applicandis et moderandis, poenis, tam a praefato Pompeio et successoribus quam aliis quibuscumque observari mandet et faciat cum effectu, cum potestate, si opus fuerit, tam Pompeium praefatum et successores, quam alios quoscumque, quacumque dignitate, etiam episcopali vel maiori aut mundana vel alia dignitate fungentes, sub poenis praedictis, etiam ad personaliter comparandum coram eo, si sibi videbitur, aut alias etiam per edictum citandi; ac contravenientes et rebelles, ut praefertur, mulctandi, corrigendi et puniendi, aliaque

Prohibitio expediendi, concedendi vel publicandi excommunicationes S. Eleutherii.

Contravenientium poenae.

Executores istius constitutionis.

faciendi, gerendi et exercendi in praemissis et circa ea necessaria seu quomodolibet opportuna.

Clausulae derogatoriae.

§ 4. Non obstantibus quacumque litis dependentia, super facultate huiusmodi excommunicationes concedendi, in Romana Curia, coram praefato aut aliis quibuscumque auditoribus seu iudicibus, inter praefatos cardinalem et praepositum, aut alios quoscumque, necnon constitutionibus 1 per quoscumque Romanos Pontifices praedecessores nostros et nos ipsos forsitan emanatis, roboratis et innovatis, cum quibusvis clausulis, etiam derogatarum derogatoriis, quibus specialiter et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Sola signatura sufficit.

§ 5. Volumus insuper, motu et scientia similibus, quod praesentis nostri motus proprii sola signatura sufficiat et in iudicio et extra fidem faciat, regula contraria non obstante.

Placet, et ita motu proprio mandamus. A.

XXXVI.

De impetrationibus beneficiorum tamquam certo modo vacantium.

Sanctissimus in Christo pater et dominus noster dominus Paulus divina providentia Papa tertius.

Pontifex iste per aliam const. decrevit impetrationes beneficiorum defuncti obtentas illo vivente et ceteras nullas esse;

Qui in crastino assumptionis suae ad summi apostolatus apicem, cupiens eorum fraudibus obviare, qui viventium beneficia, illorum praesertim, quibus, aut propter senium aut propter infirmitatem, imminere vitae periculum, impetrabant, ut, illis decedentibus, tamquam colligantes in illorum iuribus facilius subrogarentur, per quamdam eius constitutionem, inter alia, voluit ut deinceps nullus, in iure, vel ad ius, in beneficio defuncti, quod illo vivente in casibus praemissis vel similibus impetravit, aliquo modo subrogetur, ac subrogatio et gratia si neutri,

1 Cherub. constitutionibus et ordinationibus apostolicis, quibusvis privilegiis et consuetudinibus per quoscumque etc. (R. T.).

Bull. Rom. Vol. VI.

si nulli seu novae provisioni aut perinde valere, taliter impetranti nullatenus suffragaretur; quod etiam strictissime observari mandavit in impetrationibus beneficiorum per privationem et amotionem ex quibusvis criminibus et excessibus forsitan perpetratis, etiam si usque ad definitivam sententiam, quae tamen in rem non transivisset iudicatam, processum foret.

§ 1. Ac per alias constitutiones suas, seu Cancellariae Apostolicae regulas, voluit, statuit et ordinavit quod quicumque beneficium ecclesiasticum, tunc per annum immediate praecedentem pacifice possessum et quod certo modo vacare praetenderet, ex tunc deinceps impetraret, nomen, gradum et nobilitatem possessoris eiusdem 1, ex qua clare constare posset quod nullum ipsi possessori in dicto beneficio ius competere, causarum 2 in huiusmodi impetratione exprimere et infra sex menses ipsum possessorem ad iudicium evocari facere, causamque ex nunc desuper, infra annum, usque ad sententiam definitivam, inclusive prosequi deberet et teneretur, alioquin impetratio praedicta et quaecumque inde secuta nullius existerent firmitatis, et idem impetrans de damnis et interesse possessorem praedictum propterea contingentibus ei satisfaceret. Et si possessorem ipsum iniuste, frivole et indebite molestasse repertus existeret, quinquaginta florenos auri persolvere Camerae Apostolicae esset adstrictus, nec aliud quam praemissae vacationis modus, etiam per literas si neutri, aut subrogationis vel alias, sibi quoad hoc ut beneficium huiusmodi ea vice consequi vel obtinere valeret, quomodolibet suffragaretur, illudque nullatenus inantea litigiosum propterea censeretur.

§ 2. Et cui fide dignorum relatione innotuit quod, huiusmodi voluntate, statuto et ordinatione non obstantibus, multi, caeca cupiditate ducti, ad beneficia ecclesiastica

1 P. Matt. addit et quot annis illud ipse possedisset, ac specificatam et determinatam, ex qua etc. (R. T.). 2 Causam, Cherub. et Matt. (R. T.).

Et per alias constitutiones statuit ut impetrantes beneficia ab aliis per annum possessa exprimerent quae hinc habentur.

Nihilominus multi impetrabant illa beneficia tamquam certo modo vacantia etc. Un-

de mala hic expressa oriebatur.

per alios, etiam quodcumque multo antea tempore canonice eis collata et possessa, quos valetudinarios seu senio confectos conspiciunt, aut alias certo modo cito defuncturos vel eorum beneficia dimissuros sperant, improbe ac per media illicita aspirantes, huiusmodi beneficia, tamquam certo modo vacantia et absque alio titulo seu minus canonico detenta, a Sede Apostolica impetrabant, et illorum possessoribus litem super dictis beneficiis sic possessis movebant, et causas huiusmodi contra eos committi faciebant, et alias illos, nunc titulos fingendo, nunc crimina impingendo, in ipsis beneficiis inquietabant et molestabant, nec causas ipsas (prout etiam, iuxta constitutionem praedictam, tenebantur) expediri facere curabant, sed in longum protrahebant, expectantes obitum dictorum possessorum, ut in iure eisdem possessoribus in dictis beneficiis vel ad illa competente subrogarentur. Sicque per indirectum eisdem impetrantibus votum captandae mortis dictorum possessorum praebebatur, ipsique possessores indebite vexabantur ac laboribus et expensis fatigabantur; et saepe numero vexationem huiusmodi illicitis mediis redimere cogebantur, et quandoque destituti seu desperati, in anxietatem ducebantur, eorumque beneficia resignare seu permutare, ac etiam illorum collatores, quominus de beneficiis, per obitum dictorum possessorum vacantibus, et propter lites huiusmodi, malitiose et fraudolenter motas seu confictas, libere disponere et sua ordinaria auctoritate in praemissis uti possent, impediabantur, in animarum ipsorum impetrantium periculum, et dictorum possessorum grave praedictum et ordinariae potestatis huiusmodi collatorum laesionem.

Pontifex idem formam de cetero servandam

§ 3. Attendens malitiis hominum non esse indulgendum, sed potius obviandum, ac volens ipsorum beneficia obtinentium

quieti et securitati providere, constitutionem praedictam innovando et ad impetrantes beneficia illorum, qui aliquo evidenti impedimento detinerentur, quamvis senio confecti aut infirmitate detenti non forent, extendendo, etiam voluit, statuit et ordinavit quod de cetero impetrantes beneficia ecclesiastica, cuiuscumque qualitatis, per privationem et amotionem vel alias propter commissa excessus et crimina, vacantia vel vacatura, in supplicatione desuper porrecta, excessus et crimina ipsa ac eorum qualitates, necnon modos et causas tales, ex quibus de iure privatio ipsa incurta aut facienda censeatur, et similiter impetrantes, etiam per modum devolutionis, beneficia tamquam certo modo vacantia et ab aliis, etiam non senio confectis nec infirmitate aut impedimento detentis, tamquam nullo seu minus canonico titulo possessa, modum vacationis illorum in supplicatione desuper porrecta specificet et determinate ac dispositive exprimere teneantur; et antequam decretum citationis a iudice, cui causa commissa fuerit, per se vel procuratorem eorum petant, coram eo iuramentum quod credunt ea, quae sic expresserunt, vera esse, et posse ea probare, corporaliter praestare, et deinde excessus et crimina aut modum vacationis huiusmodi proponere et deducere, et intra octo dies observationem termini ad articulandum, per eum vel procuratorem suum, suo ordine et loco (ita quod si ipse terminus sic non servetur, dicti octo dies, post observationem termini secundo loco servati, quicumque is fuerit, cucurrisset censeantur) factam, immediate sequentes probare; necnon ex tunc infra annum, similiter a die impetrationis eorum computandum, causam contra eosdem possessores, usque ad definitivae sententiae prolationem, inclusive prosequi debeant et teneantur.

§ 4. Quodque impetrationes de benefi-

in impetrationibus beneficiorum ponit;

Et impetrationes aliter factas invalidas et nullas declarat;

ciis, tamquam per privationem et amotionem vel alias propter commissa excessus et crimina vacantibus vel vacaturis, absque causae seu causarum privationis et amotionis aut excessuum et criminum vacationem huiusmodi causantium, necnon tamquam de certo modo vacantibus, etiam per modum devolutionis, absque modi vacationis specifica expressione, etiam praetextu quarumcumque clausularum, quomodolibet implicitarum et quantumcumque praegnantium, etiam quod causae et excessus ac crimina, necnon modi vacationum huiusmodi, in literis pro expressis habeantur vel etiam dispositive exprimi possint disponentium, in supplicationibus insertarum, eisdem impetrantibus nullatenus suffragentur; et quaecumque subrogationes per ipsos impetrantes de beneficiis, quae etiam cum huiusmodi expressione impetraverint, tamquam litigiosis, in iure vel ad ius eorum, quos huiusmodi excessus et crimina perpetrasset, aut quorum beneficia per devolutionem aut alias certo modo vacasse narraverint, a Sede Apostolica vel legatis eius quomodolibet impetrandae seu etiam motu proprio concedendae, nisi quod impetrantes excessus et crimina aut modum vacationis huiusmodi intra dictos dies observationem dicti termini ad articulandum per ipsos impetrantes aut eorum procuratores, ut praefertur, non autem per eos aut ipsorum procuratores factam quoad excludendos, post dictos dies ipsos impetrantes a probatione excessuum seu criminum aut modi vacationis praedictorum nihil operari volumus contra possessores beneficiorum, quae impetraverint, probaverint, etiam si alia excessus et crimina, privatione aut privationis declaratione digna, etiam ante lapsum dictorum octo dierum, probaverint, nullius sint roboris vel momenti. Quodque subrogationes huiusmodi, si ii, contra quos huiusmodi impetrationes

fient, in itinere propter id suscepto, quod post excommunicationem ¹ citationis, etiam per edictum factae, etiam si de dictorum citatorum notitia aliter non apparuerit, propterea attentum ² praesumatur, defuncti fuerint, etiam si senes aut valetudinarii seu impediti, ut praefertur, non extiterint, aut etiam ii, contra quos huiusmodi impetrationes fient, morte violenta decesserint, licet nullum penitus argumentum aut nulla coniectura habita fuerit quod collitigans id fecerit, aut de tali morte culpabilis seu conscius fuerit, locum non habeant. Et si post lapsum dicti anni vel etiam eo durante, et istis octo diebus, post dicti termini ad articulandum, absque probatione praedictorum excessuum seu criminum aut modi vacationis per ipsos impetrantes vel eorum procuratores observationem, elapsis, contingat possessores dictorum beneficiorum seu aliquos ex eis decedere, aut eorum beneficia simpliciter vel ex causa permutationis aut alias quomodolibet, in Romana Curia vel extra eam, vacare, non censeantur propterea beneficia ipsa litigiosa, de huiusmodi beneficiis sic vacantibus provideri et alias libere disponi possit in omnibus et per omnia, ac si contra dictos possessores aliqua lis modo praemisso mota non fuisset.

§ 5. Et nihilominus impetrantes praedicti ad ambita beneficia huiusmodi obtinenda censeantur perpetuo inhabiles, necnon vexatae parti omnia damna, interesse et expensas persolvere teneantur, ac omnibus et singulis beneficiis ecclesiasticis per eosdem impetrantes obtentis, se triennio suspensos noverint. Quibus, si se in eis propria temeritate iniecerint, ipso iure privati sint, ac calumnioso deperiurio, iuxta canonicas sanctiones, puniantur. Decernens novas provisiones super impetrationibus praedictis pro tempore, etiam antequam dicti octo dies elapsi fuerint, iis, in quorum favorem emanave-

¹ Executionem, Matt. ² Attentatum, Cherub. et Matt. (n. r.).

Impetrantibus penas hic descriptas imponit.

fint in fraudem huiusmodi constitutionis, non suffragari. Et si ii, qui impetrationes modo praedicto fecerint, beneficia sic impetrata resignaverint, quaecumque id fecerint, illos, quibus de beneficiis huiusmodi per resignationem de eis factam et admissam provisum fuerit, praesenti constitutioni subiacere, et in eodem statu, in quo dictus resignans tempore huiusmodi resignationis erat, quoad hoc censi et esse.

§ 6. Sicque in praemissis omnibus iudicandum fore, sublata, etc.; irritum quod etc.

Placet, publicetur et describatur. A.

Lecta et publicata fuit in Cancellaria Apostolica die sabbati, vigesimaseptima augusti et successive undecima decembris, anno millesimo quingentesimo quadragesimo primo.

Pub. die 11 decem. 1541, pontif. anno VIII.

XXXVII.

*Innovatio litterarum Bonifacii PP. VIII super solutione decimarum, cum declaratione quod de distributionibus quotidianis decima etiam solvi debeat*¹.

Paulus Papa III, ad futuram rei memoriam.

§ 1. Cum, sicut accepimus, diversa capitula cathedralium ac collegiarum ecclesiarum, sub praetextu quod earum massae seu mensae capitulares distributionibus quotidianis constant, de fructibus et redditibus certis earumdem decimas pro tempore impositas solvere differant, in magnum Camerae Apostolicae praeiudicium.

§ 2. Nos, attendentes quod felicis recorda-

¹ Ex Regest. in Archiv. Vatic.

tionis Bonifacii Papa VIII de distributionibus quotidianis decimam solvi debere declaravit, eiusdem Bonifacii, praedecessoris nostri, vestigiis inhaerentes, motu proprio et ex certa scientia volumus, decernimus et declaramus quod quaecumque capitula cathedralium et metropolitanarum ac collegiarum ecclesiarum per totam Italiam, etiam in regno Siciliae, consistentia, de distributionibus quotidianis, in fructibus certis consistentibus, et alias, iuxta formam extravagantis Bonifacii praedecessoris huiusmodi, solvere, et ad id per censuras ecclesiasticas et alia opportuna iuris remedia, pro decimis penultimis ac ultimis per nos impositis quam in futurum imponendis, cogi et compelli debeant.

§ 3. Non obstantibus apostolicis constitutionibus et ordinationibus, ac iuramento, confirmatione apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis ac literis apostolicis per quoscumque Romanos Pontifices praedecessores nostros ac nos et Sedem Apostolicam quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis, quibus, illorum tenores, causas et effectus praesentibus pro sufficienter expressis habentes, harum serie specialiter et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Nos enim ex nunc irritum decernimus et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit, attentari.

§ 4. Et insuper volumus et dicta apostolica auctoritate decernimus quod praesentium transumptis, manu alicuius notarii publici subscriptis, etc.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXVI novembris MDXLI, pontificatus nostri anno VIII.

Dat. die 26 dec. 1541, pontif. anno VIII.

Declaratio (de qua in rubrica).

Derogatio contrariorum.

Fides transumptorum.

XXXVIII.

Spolia ecclesiarum personarum, sine testamento aut facultate testandi decedentium, vel ultra quantitatem, de qua testari possunt, disponentium, ad Reverendam Camerae Apostolicam spectant.

Paulus episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Romani Pontificis providentia circumspecta, dubia, quae litium dispendia afferre possent, in suae declarationis arbitrio tollit, ac desuper statuit et ordinat, prout, rerum qualitate pensata, conspicit in Domino salubriter expedire.

§ 1. Cum itaque, sicut accepimus, a nonnullis nimium curiosis, qui iura Camerae Apostolicae usurpare, ac Camerae praefatam illis defraudare vellent, in dubium redigatur an res et bona, spolia nuncupata, praelatorum, etiam pontificali vel alia maiori dignitate fulgentium, ceterarumque personarum ecclesiarum, saecularium et regularium, tempore obitus ipsorum remanentia, ex eo quod Romano Pontifici pro tempore existenti et Camerae praefatae reservata fore aliqua generali apostolica constitutione forsitan non caveatur, ad Camerae praedictam iure legitimo spectare et pertinere debeant.

§ 2. Nos, etsi satis evidenter constet et appareat praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum et nostram indubiam intentionem et voluntatem semper fuisse ut spolia huiusmodi ad dictam Camerae et non ad alios spectarent et pertinerent, et quod pro eadem Camerae exigenter et recuperarentur, cum praedecessores praefati diversos dictorum spoliatorum, ut ad Camerae praedictam spectantium et pertinentium, collectores et exactores in variis provinciis et locis deputaverint et constituerint, et nos deputaverimus et constituerimus; variae quoque

litterae ab eisdem praedecessoribus et a nobis super exactione aliquorum eorumdem spoliatorum, in quibus spolia huiusmodi ad praefatam Camerae spectare expresse continebatur, emanaverint, ac semper de illis dicti praedecessores per plerasque alias litteras, tamquam de rebus ad Camerae praedictam pertinentibus, donando vel transigendo, aut alias diversimode disposuerint, et nos disposuerimus; necnon ea, ab antiquissimo tempore citra, dictae Camerae nostrae nomine exacta et inter iura ipsius Camerae connumerata fuerint: ne tamen praemissorum veritas deprimi, et mendacium desuper, in praefatae Camerae praeiudicium, locum sibi vindicare valeant, attendentes quod iniquum esset si, ex Apostolicae Sedis benignitate vel alia rationabili causa, ad singula quaeque loca collectores non destinantur, iura ipsius Camerae propterea depereant, dubium huiusmodi enucleare, ac in praemissis opportune providere volentes, motu proprio et ex certa nostra scientia, ac de apostolicae potestatis plenitudine, declaramus res et bona huiusmodi, spolia, ut praefertur, nuncupata, in quibusvis regnis ac dominiis, tam citra quam ultra montes et maria consistentia, quae pro tempore, post obitus praelatorum et personarum praedictarum, quantumcumque etiam, ut praefertur, vel alias quomodolibet qualificatarum, etiam cardinalatus honore fulgentium, qui, nullo condito testamento, vel absque sufficienti facultate, aut ultra quantitatem, de qua facultatem habuerint, condito, decesserunt, decedent, remanserunt, remanent et remanebunt, etiam quod ad illa recuperandum aliqui collectores deputati non fuerint, ad Camerae Apostolicam et non ad alios, etiam in quibusvis cathedralibus, etiam metropolitanis, et collegiatis ac aliis ecclesiis, monasteriis, ceterisque beneficiis ecclesiasticis, cum cura et sine cura,

Declaratio quod spolia personarum ecclesiarum (de quibus in rubrica) spectant ad R. Camerae Apostolicam.

Exordium.

Causa huius constitutionis.

saecularibus et quorumvis ordinum regularibus, utcumque qualificatis, successores, illa in titulum, commendam, administrationem et alias quomodolibet pro tempore obtinentes, etiam si ad illa, vigore prioris tituli, ius regrediendi seu accedendi vel ingrediendi concessum fuerit, spectasse et spectare, illaque, tamquam ad ipsam Cameram spectantia, perpetuo colligi et recuperari potuisse et posse, atque debere, ac ita, ut praefertur, eorumdem praedecessorum et nostram intentionem et voluntatem semper fuisse fidem facimus et attestamur per praesentes.

Ita et non
alias iudicari
debet.

§ 3. Decernentes sic et non aliter per quoscumque, tam ordinaria quam delegata et mixta auctoritate fungentes, iudices et personas, ubique, in quacumque instantia, iudicari, definiri et decidi debere, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, interpretandi ac decidendi facultate; necnon irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Executorum
deputatio.

§ 4. Quocirca dilecto filio Guidoni Ascanio Sfortiae, Sancti Eustachii diacono cardinali, camerario nostro, eiusque in camerariatus officio successoribus, committimus et mandamus quatenus executioni et recuperationi spoliolum huiusmodi incumbant, et illa ad Cameram Apostolicam pervenire, ac praemissa ab omnibus inviolabiliter observari faciant, nec permittant Cameram ipsam vel eius agentes desuper modo aliquo molestari, impediri vel inquietari, contradictores etc. compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

Contrariorum
derogatio.

§ 5. Non obstantibus praemissis et quibusvis apostolicis, ac in provincialibus et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus constitutionibus et ordinationibus, necnon quarumcumque ecclesiarum et monasteriorum, etiam iuramen-

to, confirmatione apostolica vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et literis apostolicis quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis, quibus, illorum tenores praesentibus, ac si de verbo ad verbum insererentur, pro sufficienter expressis habentes, hac vice dumtaxat, illis alias in suo robore permansuris, specialiter et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque; aut si aliquibus, communiter vel divisim, ab Apostolica sit Sede indultum quod interdicti, suspendi vel excommunicari non possint per literas apostolicas non facientes plenam et expressam ac de verbo ad verbum de indulto huiusmodi mentionem.

§ 6. Volumus autem quod praesentes literae in Cancellaria Apostolica et Camera praedicta publicentur, et inter constitutiones extravagantes, ad perpetuam rei memoriam valiturae, conscribantur. Nulli ergo etc.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Incarnationis dominicae millesimo quingentesimo quadragesimo secundo, tertio nonas ianuarii, pontificatus nostri anno VIII.

Anno a nativitate Domini MDXLII, die Lunae, vigesima martii, praesentes retroscriptae literae lectae et publicatae fuerunt in plena Camera Apostolica, et ex maturo ipsius decreto registratae in libro de curia etc.

Lecta et publicata fuit in Cancellaria Apostolica die XXIII martii MDXLII, anno pontificatus domini nostri VIII.

Dat. die 3 ianuarii 1542, pontif. anno VIII.

XXXIX.

Inquisitorum haereticae pravitatis facultas procedendi contra omnes, etiam regulares, praedicantes aut proponentes scandalosas propositiones, et a fide catholica discrepantes.

**Paulus episcopus servus servorum Dei,
ad futuram rei memoriam.**

In apostolici culminis specula, divinae gratiae munere, collocati, nihil magis esse

nostri officii duximus, quam sedulo ac diligenter omnia circumspicere, quae catholici nobis commissi gregis custodiae ac conservationi conferant, illamque in primis curam suscipere, ut quae materiam scandali praebere possent, penitus succidantur, ac radicitus extirpentur, nec ea usque pullulare sinantur.

Causae huius
constitutionis.

§ 1. Cum itaque, sicut accepimus, in nostrae Bononiae ac Mediolani et quam plurimis aliis Italiae civitatibus et locis, nonnulli saeculares, ac etiam religiosi, praetextu quorundam indultorum ac concessionum seu privilegiorum et exemptionum a Sede Apostolica per ipsos obtentorum et ab inquisitoribus haereticae pravitatis, in eisdem civitatibus et locis per Sedem Apostolicam aut illius auctoritate deputatis, illorum iurisdictione exemptos se praetendentes, varias propositiones scandalosas et erroneas ac piarum mentium offensivas et quandoque etiam haeresim sapientes, ac catholicae fidei minus consonas, christianaeque pietati et bonis moribus minime conformes, publice proponere ac disputare et pro viribus sustinere, necnon populis praedicare, non sine magno christifidelium animarum periculo, ipsiusque fidei detrimento et totius religionis opprobrio, temere audeant et praesumant.

Concessio facultatis procedendi contra quoscumque regulares et praedictos privilegatos, non tamen episcopos.

§ 2. Nos, qui desideranter in votis gerimus ut fides praefata nostris prosperetur temporibus, et pravitas haeretica de finibus fidelium extirpetur, attendentes non ideo ab Apostolica Sede privilegia et exemptiones concedi solitas esse ut per ea scandala et fidei diminutio generentur, sed potius ad ea tollendum et ipsam fidem augendum; volentesque, ne de cetero, per propositiones et praedicationem², quod absit, animae fidelium prolabantur, obviare, et ne, exemptionum praedictarum praetextu, valeant talium praesumptores in eorum tam detestabili temeritate perdu-

¹ Cherub. legit per propositiones et praedicationes huiusmodi in perditionem, quod etc. (R. T.).

rare, eorumque iniquitas remaneat impunita, morbo huiusmodi necessariam adhibere medelam, motu proprio et ex nostra certa scientia volumus, statuimus et ordinamus quod inquisitores praefati in tota Italia et insula Chii deputati, et in posterum deputandi, contra omnes et singulos, tam saeculares quam religiosos, quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, professores, cuiuscumque sexus, gradus, status, conditionis, dignitatis et praeminentiae, non tamen episcopalis, existant, qui propositiones suspectas, scandalosas, periculosas, errores continentes, haeresim sapientes, ac alias catholicae fidei minus consonas, christianaeque pietati et bonis moribus minime conformes huiusmodi, vel earum quaslibet in posterum asserere, seu publice proponere et populis praedicare audeant vel praesumant, iuxta auctoritatem et potestatem eis inquisitoribus a iure aut alias quomodolibet traditam et concessam, procedere et inquirere, suamque iurisdictionem exercere debeant. Necnon eis contra illos, iuxta praedictam potestatem, ut praefertur, procedendi et inquirendi et iurisdictionis huiusmodi exercendae facultatem, quatenus opus sit, eadem auctoritate de novo concedimus.

§ 3. Decernentes praesentibus nostris literis, nisi per signaturam manu nostra signatam, minime derogari posse, irritumque et inane quicquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Districtiusque inhibentes locorum ordinariis, sub interdicti ingressus ecclesiae et suspensionis a regimine et administratione suarum ecclesiarum, necnon civitatum et locorum quorumlibet dominis, gubernatoribus et rectoribus et aliis quibuscumque, sub excommunicationis latae sententiae ac bonorum suorum privationis poenis, eo ipso, si contra fecerint, incurrendis, ne inquisitores praefatos, quo-

Clausulae praeservativae.

Inquisitoribus.

Iussio publicandi.

Registratio.

Publicatio.

Exordium.

minus contra propositiones praefatas vel earum quaslibet, sub indultorum, concessionum, privilegiorum et exemptionum eorumdem et quovis alio praetextu, asserentes, proponentes et praedicantes huiusmodi procedere, inquirere, eorumque iurisdictionem exercere libere possint et valeant, quovis modo, per se vel alium seu alios, directe vel indirecte, impedire praesumant.

Clausulae derogatoe.

§ 5. Non obstantibus praemissis et apostolicis, ac in provincialibus et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus constitutionibus et ordinationibus, necnon Ordinum eorumdem, iuramento, confirmatione apostolica vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque et exemptionibus praedictis quibusvis, sub quibuscumque tenoribus et formis per nos et Sedem Apostolicam concessis, confirmatis et innovatis, quibus, etsi, pro sufficienti illorum derogatione, de illis illorumque totis tenoribus specialis, specifica et expressa, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio habenda foret, tenores huiusmodi pro sufficienter expressis habentes, hac vice dumtaxat, illis alias in suo robore permansuris, specialiter et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptorum sedes.

§ 6. Et quia difficile foret etc.
Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die xiv ianuarii, millesimo quingentesimo quadragesimo secundo, pontificatus nostri anno viii.

Dat. die 14 ian. 1542, pontif. anno viii.

XL.

Comprobatio gratiarum, iurisdictionum et indultorum collegii fabricae Beati Petri principis apostolorum de Urbe, cum aliorum privilegiorum concessione¹.

Paulus III, ad futuram rei memoriam.

Dum ad universas Urbis basilicas et orbis ecclesias, pro iniuncto nobis desuper

¹ Hanc bullam iste Pontifex iterato confirmavit die 10 ianuarii 1547; et Paulus IV die 24 iunii 1555:

apostolicae servitutis officio, crebris vigiliis et assiduis studiis attendimus, ad sacram praecipue B. Petri apostoli de Urbe basilicam, eo libentius nostrae mentis oculos convertimus, quod basilica ipsa in nascentis Ecclesiae sancta institutione, ac primorum christianae religionis clericorum norma, traditionibusque et sacris institutis, ac divinis regulis eloquiisque praemunita extitit, et ab eius primaeva erectione variis virtutum meritis semper resplenduit. Quamobrem nonnulli Romani Pontifices praedecessores nostri innumeris basilicam ipsam privilegiis et dignitatum titulis decorarunt. Unde nos, eorum ducti exemplo, decet ut basilicam ipsam nostris etiam gratiarum muneribus muniamus, et his, quae pro ipsius basilicae augmento ac personarum inibi vota sua exolvendum commoditate processerunt, ne in contentionis scrupulum labantur, sed firma et illibata persistent, nostri muniminis adiicimus firmitatem, ac ut dubia, quae in privilegiis et gratiis ipsis suboriri possent, nostrae declarationis adminiculo seponantur, libenter consulimus, ac desuper providemus, prout in Domino conspicimus salubriter expedire.

§ 1. Sane nobis nuper, pro parte venerabilium fratrum nostrorum Francisci Alessandriensis, Pauli Nucerinensis, Petri Aquensis et Philippi Burgi S. Sepulcri episcoporum, ac dilectorum filiorum magistri Ioannis Baptistae Cicadae, notarii nostri et causarum Camerae Apostolicae generalis auditoris, necnon Raphaelis de Casalibus civis Romani, modernorum fabricae dictae basilicae deputatorum exhibita petitio continebat quod nuper, postquam felicis recordationis Iulius Papa II, praedecessor noster, qui antea, cum ad basilicae pra-

ideo non est curandum de intermediis et respective praecedentibus suspensionibus et revocationibus. Videre tamen est const. in Clementis VII, quae incipit, *Admonet*, pag. 48 huius tomi.

Basilica Sancti Petri de Urbe diversis Pontificum indultis decorata fuit.

Iulius II pro subventionem fabricae, his qui persona vel pecunia ei subvenirent infra annum a die sum concessionem, facultatem concessit

dictae restorationem operarias manus apposisset, cognoscens fabricam huiusmodi, absque piis et largis fidelium erogationibus, ad finem optatum perducere non posse, universis christifidelibus utriusque sexus, qui, infra annum ex certo tempore tunc expresso computandum, in capsula ad id in dicta basilica collocanda, per se ipsos mitterent, vel alios mitti et poni facerent tantum quantum eorum pia devotio eis dictaret, in pecunia numerata aut rebus aliis, ad opus ipsum convertendis, vel circa dictum opus se personaliter exercerent, seu tunc generali thesaurario suo, se ad pie erogandum aliquid ad opus huiusmodi, iuxta eorum devotionem, efficaciter obligarent.

Confessorem eligendi, qui certis casibus eos absolveret;

§ 2. Ut idoneum possent eligere confessorem, qui eos a certis tunc expressis casibus absolvere, et super certis etiam tunc expressis in foro conscientiae dumtaxat dispensare posset, facultatem per quasdam concesserat.

Posteaque, ut huius concessionis ultramontani etiam essent participes, dictum annum ad eius beneplacitum prorogavit, et commissarium ultra montes ad colligendum eleemosynas deputavit;

§ 3. Et deinde, provide attendens difficile fore praedictas, infra annum a die illarum publicationis, ad notitiam christifidelium ultra montes consistentium pervenire posse, ipsas per alias ad sui beneplacitum prorogaverat. Cupiens nonnullarum provinciarum, totam Italiam, Siciliam ultra Pharus, Corsicam, Cretam, Cyprum, Rhodum usque Ierosolymam, Dalmatiam, Croatiam, Bosniam, Ungariam, Austriam, Bohemiam et Poloniam ac insulas maris Mediterranei continentium, personas, aut in eis degentes, quae, ob locorum distantiam personaliter ad dictam basilicam se conferendi, aut per alium pias eleemosynas pro huiusmodi fabrica in dictam capsulam transmittendi omnimodam commoditatem non habebant, ipsarum indulgentiarum participes fieri, universis eisdem christifidelibus utriusque sexus, cuiuscumque dignitatis, status, gradus, ordinis, conditionis et praeminentiae exi-

sterent, etiam ecclesiasticis, religiosis ac aliis saecularibus, per universas provincias et insulas praedictas constitutis, vere poenitentibus et confessis, qui, infra annum, et deinde ad beneplacitum suum, a publicatione priorum literarum suarum praedictarum, in dictis provinciis et insulis facienda, computandum, ecclesias in dictis provinciis et insulis, quas quidam tunc ab eodem praedecessore deputatus commissarius nominasset, iuxta illius seu deputandi ab eo providam ordinationem super eo faciendam, devote visitassent, et in capsulis, ad id in subsidium dictae fabricae deputandis, pias eleemosynas effectualiter ponerent, peccatorum remissiones et alia spiritualia dona concesserat et indulserat per quasdam alias.

§ 4. Et postea, eodem commissario vita functo, idem praedecessor alium deputando, universis christifidelibus utriusque sexus, tam saecularibus quam regularibus Ordinum quorumcumque, provinciarum et insularum praedictarum, qui, iuxta eiusdem commissarii aut deputati seu subdelegati aut deputandorum seu subdelegandorum ab eo providam ordinationem super eo faciendam, in capsulis ad id deputandis, iuxta nuncii et commissarii, ac deputandorum et subdelegandorum praedictorum ordinationem et arbitrium, pias eleemosynas effectualiter posuissent, plenissimam omnium peccatorum suorum remissionem consequerentur.

§ 5. Et qui cum praefatis commissario seu delegandis et subdelegandis praedictis convenirent, ut idoneum possent eligere confessorem presbyterum saecularem

¹ Tu scias omnes indulgentias pro quibus porrigendae sunt manus adiudicantes, revocatas esse a Pio V in eius constitutione, *Etsi dominici*. ² Adverte quod confessionalia et similia indulta sunt reducta ad formam Concilii Tridentini a Pio IV in eius constitutione, *In principio*. Et confessorum eligendorum formam et facultatem declaravit Clemens VIII in eius bulla, *Quaecumque*.

Quo commissario vita functo, alium deputavit, et eleemosynas largientibus plenariam peccatorum remissionem concessit;

Confessoremque eligendi licentiam dedit, qui absolvet, etc.

vel cuiusvis Ordinis, etiam Mendicantium, regularem, qui, eorum confessione diligenter audita, pro commissis per eos delictis et excessibus ac peccatis quiblibet, quantumcumque gravibus et enormibus, etiam in Sedi praedictae reservatis casibus, ac censuris ecclesiasticis, etiam ab homine vel ad alicuius instantiam latis, de consensu partium, etiam ratione interdicti incursis, et quarum absolutio dictae Sedi reservata foret (praeterquam machinationis in personam Summi Pontificis, occisionis episcoporum aut aliorum superiorum praelatorum, et iniectionis manuum violentarum in illos aut alios praelatos, falsificationis bullarum et literarum Apostolicarum, delationis armorum et aliorum prohibitorum ad partes infidelium, ac sententiarum et censurarum, occasione aluminum Tulphae suae, ac de partibus fidelium ad infideles, contra prohibitionem suam delatorum ¹), semel in vita; et in non reservatis casibus, toties quoties id petiissent; et in mortis articulo, plenariam omnium peccatorum indulgentiam et remissionem impendere, ac poenitentiam salutarem iniungere, et Eucharistiae sacramentum, praeterquam in die Paschatis et in mortis articulo, aliis anni temporibus ministrare. Nec non per eos emissa vota quaecumque (ultramarino, ingressus Religionis et castitatis votis dumtaxat exceptis) in alia pietatis opera commutare. Ac cum simoniae in ordinibus vel beneficiis commissae labe pollutis, ad ipsum opus contribuentibus, super irregularitate, si quam censuris huiusmodi ligati, missas et alia divina officia, non tamen in contemptum clavium, celebrando, aut alias divinis se immiscendo, seu alias quomodolibet, etiam beneficia ecclesiastica, praemissorum occasione vel alias, indebite occupando, praeterquam ratione homicidii voluntarii et bigamiae, contraxissent, dispensare, eosque absol-

¹ Cherub. addit *incursarum* (n. r.).

vere, omnemque inhabilitatis et infamiae maculam sive notam ex his proventem abolere, et ut in susceptis ordinibus ministrare, ac sic acquisita beneficia ecclesiastica, quae ex tunc eis de novo collata censerentur, et perceptos ex eis fructus, etiam ratione omissionis horarum canonicarum et divinorum officiorum, facta aliqua compositione cum eis, concedere.

§ 6. Necnon super male ablatis, incertis vel per usurariam pravitatem quaesitis, etiam certis, quae foenerator ab alio foenatore extorsisset, et quae ipse requisitus usuras restituere paratus non esset, vel alicui privatae ecclesiae deberentur, in quibus tamen Romana Ecclesia de iure communi succedere posset, ac etiam bonis, quae ad alicuius manus pervenissent, et illa habentes, quibus restitui deberent ignorassent vel dubitassent, quamquam male ablata per eos non existerent, seu illa ad eos pervenirent; et similiter de his, quae pauperibus et aliis piis locis, in genere et absque ulla speciali determinatione, et propriis nominibus personarum non expressis, relicta forent, pro praeterito et futuro ex tunc temporibus componere. Ita ut, soluta aliqua quantitate pro dicta fabrica eidem nuncio vel commissario vel deputando vel subdelegando ab eo dumtaxat, in ipsis capsis ponenda, a reliquorum sic relictorum et male ablatorum, ac per usurariam pravitatem extortorum, seu quae ad eos alias pervenissent, et cui ea restituere debuissent dubitabant vel ignorabant, ut praefertur, restitutione absoluti existerent, ultra restituere minime tenerentur, eis concedere; ac illa, quae ante publicationem dictarum indulgentiarum suarum inexacta, etiam si illa ordinariis, pro ipsis tamen incertis, quoquo modo relicta, donata et quae eis quoquo modo obveniebant;

¹ Nota quod si non sit compositio, integra debentur fabricae, ut mox infra disponitur.

Commissario dedit etiam potestatem componendi super male ablatis, incertis vel usuris quaesitis et debitis ecclesiae, cui Romana succederet Ecclesia, debitisque personae incertae vel ignoratae ac super legatis locis piis vel pauperibus incertis ¹;

Exigendique indebita ordinariis etc.:

§ 7. Necnon quae ab ipsis ordinariis, vel eorum nomine, post ipsam publicationem exacta, et eis quoquo modo soluta; ac etiam quae ante publicationem ipsam, pro ipsis tamen certis aut incertis personis et locis non debebantur, sed post publicationem praedictam deberi coeperunt, etiam si ea ordinariis, ut praemititur, relicta, donata aut obventa, tamquam eis indebita, per ipsum commissarium et delegandos ac subdelegandos ab ipso, nomine dictae fabricae, libere exigi ac peti et assequi posse et debere, etiam sub censuris ecclesiasticis ac poenis pecuniariis, aliisque iuris remediis opportunis, invocato etiam ad hoc, si opus esset, auxilio brachii saecularis.

Dispensandi quosque in multis casibus.

§ 8. Ac quoscumque, qui ante aetatem legitimam ad sacros presbyteratus ordines, absque aliqua dispensatione, se promoveri fecissent, et in susceptis ordinibus etiam ministrassent; ac qui, ex quavis licita aut illicita cognatione provenientes, affinitate et consanguinitate aut cognatione, carnali vel spirituali, inter levatum et levantem, excepto simplici aut multiplici gradu; ac quoscumque qui publicae honestatis iustitiae impedimento, seu alias quomodolibet impediti, matrimonium, scienter vel ignoranter, in quarto vel in tertio, ac per copulam fornicariam, non tamen publicam, etiam in primo affinitatis gradu, contraxissent et carnali copula consummassent, si impedimentum huiusmodi in iudicium deductum non fuisset, vel scandalum generare non posset, ab excessu huiusmodi ac excommunicationis sententia, quam propterea incurrissent, iniuncta inde eis pro modo culpae poenitentia salutari, quae ad fabricam huiusmodi dirigeretur, et quod de cetero talia non committerent, nec committentibus auxilium, consilium vel favorem praestarent, et aliis, quae de iure forent iniungenda, absolvere, et ut de novo invicem matrimonium con-

trahere et in illo sic contracto similiter remanere libere et licite valerent. Prolem tunc susceptam ex huiusmodi matrimonio, si qua esset, et ex tunc de cetero suscipiendam, legitimam decernendo, in foro conscientiae dumtaxat, tam quoad alios quam quoad illos, qui, in tertio vel quarto consanguinitatis gradu existentes, matrimonium contraxissent, ut praefertur, quos in utroque foro absolvi, et matrimonium de novo, etiam publice, contrahere posse voluerat, et cum eisdem promotis super irregularitate, quam, etiam in dictis ordinibus ministrando, contraxissent, quodque in dictis ordinibus ministrare possent, dispensare.

§ 9. Ac cum quibuscumque, qui bona ecclesiarum, monasteriorum et ecclesiasticorum beneficiorum quorumlibet haberent, et iudicialiter, deficientibus probationibus, ad illorum restitutionem compelli non possent, etiam si per eos probari posset, et bona omnia ac quaecumque legata et alias quomodolibet, etiam haereditatis titulo, pro male ablatis restitutione, relicta hactenus et quae relinqui et legari contingeret in futurum, durante deputatione nuncii et commissarii huiusmodi, in quibuscumque testamentis, donationibus causa mortis, codicillis aut aliis ultimis voluntatibus per quoscumque et ubicumque factis, et quae durante huiusmodi deputatione factae forent quibuscumque incertis ecclesiis et piis locis, aut personis similiter incertis vel absentibus, taliter quod, propter ipsorum absentiam, merito ab eis notitia haberi non posset. Ac etiam quae restitutioni subiacerent, sed in eis vel ad ea personis, quibus illae fieri deberent, receptio non competeret; necnon quaecumque in testamentis, donationibus causa mortis, codicillis aut aliis ultimis voluntatibus pro redemptione captivorum, etiam si Beatae Mariae de Mercede et Sanctae Trinitatis Redemptionis captivo-

Amplavit etiam fabricas bona ecclesiastica indebita occupata;

Relictaque pro male ablatis incertis locis piis et personis;

Restituendaque ei cui receptio non competit ac relicta vel debita Redemptionis captivorum;

rum Ordinibus et Sanctae Eulaliae Bar- chinonensis relicta forent, ac haereditates et bona decedentium ab intestato clericorum et laicorum, etiam ex indulto apostolico aut alias, ad redemptionem praedictam captivorum dedicata, pertinere debuissent, facultate nunciis et commissariis concessa huiusmodi durante.

Resque exponendas in convivis et spectaculis publicis, tempore festivitatum.

§ 10. Necnon omnes et singulas pecunias et res alias, quae in prandis et convivis ac publicis spectaculis in aliquibus celebritatibus ex voto et statuto ac consuetudine in quibusvis locis exponi consueverant, et, facultate nuncii et commissarii huiusmodi durante, exponi debuissent, ad fabricam huiusmodi applicaverat, et sub restitutione bonorum ecclesiarum, monasteriorum et beneficiorum huiusmodi, competenti recepta portione vel quantitate pro eis, in fabricam huiusmodi convertenda, ipsos sic ea tenentes ab ulteriori eorum restitutione libere absolvere, et quod illa retinere libere possent in posterum eis etiam concedere.

Commissario praedicto idem Iulius II dedit facultatem interpretandi dubia exorienda in sibi commissis.

§ 11. Ipseque nuncius et commissarius et quibus vices suas in genere vel in specie duxisset committendas, possent dubietates quascumque, tam super qualitate personarum, quibus facultas eligendi confessorum concedi posset, etiam si comprehenderentur communia civitatum, universitates oppidorum, castrorum, villarum et aliorum locorum et collegia, quae et illorum singulares personae absolute a praemissis vel aliquo praemissorum ac dispensatione super eis vel aliquo eorum indignissent, quam cetera alia dubia decidere, et summam pecuniariam pro consequenda indulgentia huiusmodi et aliis praemissis limitare et taxare, ac facultatem eligendi confessorem huiusmodi concedere.

Suspendendo quoque indulgentias aliis concessas ut hic.

§ 12. Ac quascumque indulgentias, tam a dicto praedecessore quam a praedecessoribus suis et Sede praedicta vel eius

auctoritate quibuscumque ecclesiis, monasteriis, hospitalibus, etiam nostro, tunc suo, Sancti Spiritus in Saxia de Urbe, Ordinis Sancti Augustini, et aliis piis locis, universitatibus, confraternitatibus, cuiuscumque qualitatis et ad quemcumque usum, etiam laicorum et clericorum, institutis, et singularibus personis, etiam plenariis, in vita; ac quascumque facultates, quibusvis personis; cuiuscumque dignitatis, etiam cardinalatus honore aut legatione fungentibus, super praemissis vel aliquo praemissorum eatenus concessas (praeterquam ratione sustentationum pauperum et miserabilium personarum in Parisiensi et Sancti Iacobi de Galitia ac Portugalliae regni hospitalibus degentium, quas, quoad illorum usum, in provinciis, in quibus dicta hospitalia respective sita sunt, secundum Cancellariae nostrae morem, terminandis, et non in aliquibus aliis locis durare voluerat; ac expeditionis contra infideles et haereticos concessas), etiam quascumque clausulas praeservativas adversus revocationes et suspensiones earumdem in se continentes, quando et quoties et ad quod tempus nuncio et commissario praefato vel deputandis et subdelegandis ab eo videretur opportunum, suspendere, quas omnes et singulas idem praedecessor ad sui beneplacitum suspenderat, prohibens quaestas quascumque illarum occasione fieri solitas.

Et idem Iulius II easdem indulgentias animabus existentibus in purgatorio suffragari decrevit.

§ 13. Et ut animarum salus eo potius procuraretur quo magis aliorum egebant suffragiis, animabus in purgatorio existentibus, quae per caritatem ab hac luce Christo unitae decesserant, et quae, dum viverent, sibi ut huiusmodi indulgentia suffragaretur meruerant, succurrere cupiens, voluerat et concesserat ut, si qui parentes, amici aut ceteri christifideles, pietate commoti, pro ipsis animabus in purgatorio, pro expiatione poenarum eisdem secundum divinam iustitiam debita-

rum, retentis, durante commissione nuncii et commissarii, ad opus fabricae huiusmodi aliquam eleemosynam, iuxta eiusdem nuncii vel deputandi ab coordinationem, erogassent, ipsa plenissima indulgentia per modum suffragii animabus ipsis in purgatorio existentibus, pro quibus dictam eleemosynam pie erogavissent, ut praefertur, pro poenarum relaxatione suffragaretur. Ac omnes et singulos christifideles huiusmodi, de simili potestatis plenitudine et liberalitate, qui manus adiutrices ad opus fabricae huiusmodi porrexissent, ac omnes et singulos eorumdem parentes defunctos, benefactores, qui cum caritate decessissent, in omnibus precibus, suffragiis, eleemosynis, ieiuniis, orationibus, missis, horis canonicis, disciplinis, peregrinationibus et ceteris omnibus spiritualibus bonis, quae fiebant et fieri poterant in tota universali sacrosancta Ecclesia militanti et omnibus membris eiusdem, participes in perpetuum fierent.

Leo X praedicta omnia confirmavit, et notarios ad ostendendum legata praefata cogi posse decrevit;

§ 14. Et deinde piae memoriae Leo Papa X, etiam praedecessor noster, praemissa omnia, indulgentias et privilegia recensens, illaque motu proprio ac de apostolica potestatis plenitudine approbans et confirmans, et de novo, quatenus opus esset, concedens, certis commissariis suis, in quibusdam provinciis et locis tunc expressis ad triennium ex tunc computandum deputatis, potestatem concesserat omnes et singulos, cuiuscumque dignitatis, status, gradus, ordinis et conditionis forent, relicta et applicata praedicta penes se quomodolibet detinentes, ad illorum restitutionem et solutionem; et notarios ac tabelliones quoscumque, de relictis praedictis rogatos, proposita illis competenti mercede, ad ostendendum eis, ad praemissorum effectum, toties quoties requisiti forent, eorum libros et protocolla, et dandum particulas, relicta et applicata concernentes, in publicam et authenticam formam, ap-

pellatione postposita, cogendi et compellendi.

§ 15. Et quoniam, sicut dictus Leo praedecessor fide dignorum testimoniis acceperat, in locis praedictis quamplures existebant, qui etiam relicta certis locis et personis, sub aperta et speciali expressione et etiam ex voto, post annum illa solvere et exequi, etiam requisiti, contemnebant, contra defunctorum voluntatem, in animarum suarum² et locorum et personarum quibus relicta erant praeiudicium et iacturam; volens animabus ac locis et personis praedictis opportune consulere, eisdem commissariis in solidum etiam dederat in mandatis ut, requisiti ab executoribus testamentorum, seu locis et personis praedictis vel eorum nomine, facta aliqua compositione cum eis super certa parte, in quam convenirent, fabricae praedictae applicanda, in quam, quantum ad id, ipsorum testantium et relinquentium in favorem dictae fabricae, motu ac de plenitudine praedictis et ex certa scientia, voluntatem commutaverat, omnes et singulos dictorum sic relictorum detentores ad effectuale solutionem cogere et compellerent; ac solventes de receptis quietandi et absolvendi, necnon ad id tot quot duxissent opportunum, cum simili aut limitata potestate, substituendi facultatem et potestatem; ipsisque solventibus ac quietantiam a dictis commissariis obtinentibus plenariam indulgentiam et remissionem omnium peccatorum suorum; et, si saeculares forent, quod possent ad usum censurarum praedictarum eligere sacerdotem idoneum, quem voluissent, concesserat; ac quod praefati deputati eisdem commissariis computum et rationem de receptis reddere tenerentur.

Et commissario praedicto dedit facultatem componendi ad utilitatem fabricae super legatis certis infra annum non executis ad favorem certorum locorum vel personarum 1;

§ 16. Ac commissarii et deputati praedicti possent et valerent relicta et appli-

Bonaque stabilia vendendi, et mobilia ad

1 Tu scias quintam partem de his fabricae deberi, ut mox infra declaratur. 2 Cherub. omit- Ut suarum (n. r.).

Urbem, absque solutione gabellae, transferendi;

Exemptique fabricae commissarios a superioritate ordinariarum et aliorum;

Et super votis et peregrinationibus a testatoribus relictis et non executis, eisdem commissarios fabricae componere posse voluit;

cata praedicta, quae immobilia forent, per publica bannimenta plus offerenti vendere et perpetuo alienare; et mobilia, quae transferri commode possent, ad fabricam ipsam, absque solutione pedagii seu gabellae, transferre voluerat.

§ 17. Et deputandos praedictos a potestate et iurisdictione quorumcumque legatorum ordinariarum omnium, tam ecclesiasticorum quam saecularium, et nulli alteri nisi ipsi Leoni praedecessori et certo tunc expresso iudici voluit subiacere, certis etiam adiectis in contrafacientes poenis, exemerat.

§ 18. Ac successive per eum accepto quod commissarii per eum deputati praedicti, in prosecutione praemissorum, multa invenerant vota, itinera sive peregrinationes diversis ecclesiis in testamentis et aliis ultimis voluntatibus relicta fuisse, et adhuc tunc inexecuta manere; quodque tam haeredes quam fideicommissarii huiusmodi votorum, ac aliae particulares personae et officiales commissioni sibi factae conabantur opponere et contraire, alique complures pias testatorum dispositiones, avaritia obcaecati aut alia minus iusta causa, violare nitebantur, et in proprias sive aliorum utilitates convertere; ac quod quamplures presbyteri et clerici ac religiosi diversorum Ordinum ac piorum locorum, etiam saeculares, curam habentes, inveniebantur, qui non solum ad eosdem commissarios, ut ipsis presbyteris, clericis, religiosis et saecularibus ex dictorum locorum negotiis in exigendo relicta eis et eorum locis facta, commissarii ipsi faverent, et cum eis pro aliqua parte in usum dictae fabricae convertenda convenire non curabant, verum etiam requisiti ad id faciendum, aut dicebant illa nolle exigere et quemquam ad solutionem vexare, aut mentitis et confictis quietantiis debitorem absolvebant, in fraudem ipsius fabricae, ac ecclesiarum et locorum praedictorum praedictum;

dictorum praedictum; ac quod notarii et tabelliones conabantur ab eis, pro testamentorum et scripturarum ostensione, mercedem extorquere, declaraverat suae intentionis fuisse praefatos commissarios suos vota, itinera et visitationes praedicta, in testamentis et ultimis voluntatibus huiusmodi quomodolibet adnotata, in usum dictae fabricae commutare, ac quod dicti commissarii ipsa inquirere, petere et exigere possent.

§ 19. Decernentes omnes et singulos, cuiuscumque dignitatis, ordinis et religionis existentes, tam ecclesiasticos quam mundanos, fraudem et falsitatem aliquam committentes, aut quietantias vel scripturas aliquas machinantes aut facientes, propter quas praedictum ipsi fabricae aut impedimentum vel damnum oriri potuissent vel inferretur, et eos qui nolle exigere asseruissent, ut praefertur, maioris excommunicationis sententiae subiacerent. Et nihilominus eosdem commissarios suos contra suspectos in praemissis per viam inquisitionis, summarie, simpliciter et de plano, procedere, et repertos culpabiles condignis poenis afficere possent et valerent.

§ 20. Notarios vero et tabelliones praefatos, pro eorum competenti mercede, de duobus cum dimidio, pro quolibet centenario, quod vigore instrumentorum suorum effectualiter exigentur, contentos esse voluerat, et eos plus petere non posse; et tamen ad ostendendum libros et eorum protocolla teneri decreverat, quoties ab eis fuissent requisiti, absque alia expectatione mercedis, sub eadem poena excommunicationis.

§ 21. Relicta vero eorum et aliorum, quibus non solum a septennio infra, sed etiam quocumque tempore ultra, facta forent, voluerat sub commissionibus suis comprehendere, et ipsi fabricae applicata esse, prout applicaverat.

Fraudemque contra fabricam circa exactiorem committentes et officiales exigere volentes excommunicationi subiecit, et per commissarios puniri iussit;

Notariosque cogi ad ostendendum libros, oblata mercede duorum cum dimidio pro centenario pecuniae exigenda;

Relicta etiam ante septennium dicta commissione Leonis X comprehendere voluit;

Et super rata fabricae obveniendi componi posse;

Exactaque penes quas-cumque personas existens fabricae vendicare;

Relictorumque certorum et infra annum non executorum quintam partem capere;

Legataque incerta (si non sit compositio) integra idem Leo X fabricae debere decrevit;

§ 22. Ac voluerat super relictis, pro rata eidem fabricae obveniendi, etiam super haereditatibus, in quibus usufructuarii ad tempus seu ad vitam ipsorum aut deputati, et in quibus illa solvendi a testatoribus limitatum terminum fore reperirent, etiam ante annum a die obitus eorumdem testatorum computandum, ipsa relicta pro dicta fabrica exigere.

§ 23. Ac relicta et alia dictae fabricae applicata, per ordinarios locorum vel eorum nomine eatenus exacta, ab ipsis ordinariis, penes quascumque personas existens, pro dicta fabrica vendicare.

§ 24. Ac etiam relictorum certis personis factorum, et infra annum etiam non executorum, quintam partem pro ipsa fabrica, etiam si quibus relicta ipsa facta essent, voluerint illa inexacta relinquere, accipere possent et valerent.

§ 25. Et quoniam in literis facultatum et indulgentiarum in favorem dictae fabricae concessarum, et per dictum Leonem praedecessorem confirmatarum, inter alia, continebatur ut nuncii et commissarii ipsarum facultatum et indulgentiarum et ab ipsis deputandi possent cum retinentibus relicta facta incertis personis vel absentibus, taliter quod, propter eorum absentiam, merito ab eis notitia haberi non posset, recepta competenti portione vel quantitate, prout superius enarratur, componere ac eos absolvere. Et si nonnulli tenentes relicta huiusmodi neglexissent eatenus cum dictis commissariis componere, voluerat etiam ut illos, sic ea tenentes vel quomodolibet occupantes, ad consignandum illa integra eisdem commissariis suis pro dicta fabrica cogere et compellere valerent summarie, simpliciter et de plano, sola facti veritate inspecta, ac omni tela iudiciaria posthabita, censuris et poenis ecclesiasticis et aliis pecuniariis, de quibus eis videretur, invocato etiam, si opus foret, auxilio brachii saecularis,

super quibus omnibus et singulis plenam eis et eorum cuilibet in solidum concesserat facultatem et potestatem.

§ 26. Et subsequenter idem Leo praedecessor per reliquas suas literas, ad certum similiter tempus duraturas, certis commissariis, deputandis seu nominandis, inter alias consimiles supra expressas facultates, in vigintiquinque provinciis et sub quibus provinciae supra expressae existebant, concesserat quod ipsi commissarii eis, qui sine confessione moriebantur, etiam si infra annum non fuissent confessi, dummodo in eis signa contritionis in articulo mortis apparuissent, ut in loco sacro sepeliri possent, concedere, et contradictores similes poenas incurrisse declarare, ac summam pecuniarum, pro consequenda indulgentia huiusmodi et aliis praemissis, ac facultatem eligendi confessorum limitare et taxare.

§ 27. Necnon nobiles et presbyteris ac graduatis altare portatile, quod cum debitis reverentia et honore retinerent, et super quo in locis ad hoc congruentibus et honestis, etiam non sacris, et ecclesiastico interdicto, generali vel speciali, tam apostolica quam ordinaria auctoritate, suppositis, dummodo causam non dedissent huiusmodi interdicto, et antequam illucesceret dies, circa tamen diurnam lucem, in sua ac suorum familiarium domesticorum praesentia, iuxta formam capituli *Alma, De sententia excommunicationis* in vi, missas et alia divina officia per seipsos, qui presbyteri erant, aut pro tempore forent, celebrare, seu per alios sacerdotes celebrari facere; ac tempore interdicti huiusmodi divinis interesse ac Eucharistiam et alia ecclesiastica sacramenta, sine alicuius praedictio, praeterquam in die dominica Resurrectionis, ac

1 Ad hoc videndum est Concilium Tridentinum, sess. xxii, decretum *De observ. et evit. in cel. Missae* post Canones; et sess. xxv, cap. 12, *de Regular.*

Commissarii dedit potestatem permittendi in locis sacris sepeliri mortuos absque confes. etc.;

Altareque portatile presbyteris etc. concedi;

cipere, et eorumdem corpora ecclesiasticae tradi possent sepulturae, sine tamen funerali pompa, concedere.

Iuramentaque obligationum ad effectum agendi, relaxandi;

§ 28. Nec non quaecumque iuramenta in quibusvis contractibus, instrumentis, obligationibus, praeterquam in forma Camerae appositis, ad effectum agendi dumtaxat, relaxare, et ab eis et a quocumque periurio, sine tamen tertii praedicio, absolvere.

Indulgentias locorum piorum et alias suspendendi etc.;

§ 29. Ac quascumque indulgentias, etiam illas a media quadragesima usque ad Pascha inclusive ab Ordinibus Mendicantium publicari solitas, tam ab eodem Leone quam a suis praedecessoribus, et a Sede praedicta vel eius auctoritate, quibuscumque ecclesiis, monasteriis, hospitalibus, etiam Sancti Spiritus praedicto et aliis piis locis, universitatibus, confraternitatibus, cuiuscumque qualitatis, et ad quemcumque usum, etiam laicorum et clericorum, institutis, et singularibus personis, cuiuscumque dignitatis, etiam cardinalatus honore aut legationis officio fungentibus, super praemissis vel aliquo praemissorum hactenus tunc concessas, ac expeditionis contra Turcas et haereticos, etiam quascumque regulas praeservativas adversus revocationes et suspensiones earumdem in se continentes, certis locis tunc exceptis, quando et quoties, et ad quod tempus nuncio et commissario praefato vel deputandis et subdelegandis ab eo videretur opportunum, suspendere, prout idem Leo illas suspensas fore declaravit, ac processiones publice, ad effectum indulgentiarum publicationum fieri.

Processiones ad publicationem indulgentiarum indicendi;

§ 30. Et populum ac religiosos omnes, cuiuscumque Ordinis, etiam exemptos, pro huiusmodi operibus peragendis, ad sonum campanae evocari facere possent; dictique congregati tenerentur, sub excommunicationis poena, procedere, relicto digniori loco deputatis et subdelegatis ad ipsas indulgentias exequendas; et dicti commissarii

a censuris et poenis praedictis, satisfactione praevia, absolventur, et illas remittere, ac suspensionem huiusmodi indulgentiarum relaxare 1.

Transumptisque commissariis, plenam fidem dari voluit.

§ 31. Quodque etiam transumptis et confessionalibus, in dictis provinciis, insulis et finibus, quibusvis personis per praefatum nuncium et commissarium ac deputandos et subdelegandos ab eo subscriptis et suo sigillo dumtaxat munitis, fides adhiberetur, apostolica auctoritate, per literas praedictas, licentiam et facultatem concesserat et voluerat atque mandaverat.

Clemens VII citatus in nota multa quoad dictam fabricam disposuit, ut supra.

§ 32. Et postremo recolendae memoriae Clemens Papa VII, similiter praedecessor noster, volens opus praedictum, quod per praedecessores praedictos perfici non poterat, etc. 2.

Hic Pontifex Hadriani VI indulta dictas fabricae confirmavit.

§ 33. Et postmodum per nos etiam accepto quod a quampluribus in dubium revocabatur an revocationis per nos in crastinum nostrae assumptionis ad summi apostolatus apicem in genere factae vigore, indulgentias, facultates et privilegia, tam per praefatos quam Hadrianum Papam VI, praedecessores nostros, fabricae et collegio praefatis concessa, comprehendere intendissemus, nos, motu et scientia similibus, indulgentias, etiam plenarias, privilegia, facultates, praerogativas et indulta, per praefatos praedecessores eisdem fabricae et collegio concessa, cum omnibus et singulis literis 3 desuper confectis contentis, adversus revocationes et suspensiones huiusmodi, in pristinum statum, in quo ante easdem revocationes quomodolibet existebant, praefata auctoritate apostolica plenarie restitueramus, reposueramus et reintegraveramus, illasque, prout per dictos praedecessores concessa erant, in omnibus et per omnia, quatenus opus esset, de novo concesseramus.

1 Cherub. addit valeret (n. t.). 2 Omittitur residuum narrativae quia bullam ipsam Clementis VII habes superius, pag. 48. 3 Cherub legit cum omnibus et singulis decretis et clausulis in singulis literis etc. (n. t.).

Revocatisque omnibus commissariis, totum negotium collegio dictae fabricae remissum cum facultate praesertim

§ 34. Et nihilominus omnes et singulos fabricae praedictae commissarios, cuiuscumque dignitatis, etiam episcopalis, gradus vel conditionis existerent, eatenus quomodolibet per collegium dictae fabricae deputatos, necnon omnes commissiones et facultates eis concessas et factas revocantes, eosque ab huiusmodi commissionibus absolventes, collegio praefatis et quibusvis ab eis ad id deputatis alios commissarios idoneos, qui ecclesias, quae pro consequendis huiusmodi indulgentiis visitare deberent, declarare, necnon super publicatione ipsarum indulgentiarum inquirere et procedere, ac falsos quaestores, commissarios et procuratores debite punire.

Principibus dimittendi partem elemosynarum pro reparandis ecclesiis in eorum dominiis,

§ 35. Necnon quibuscumque regibus, ducibus, principibus et aliis, tam saecularibus quam ecclesiasticis, personis, cuiuscumque gradus, praeminentiae et conditionis existentibus, in quorum dominiis, districtibus et locis aliquae ecclesiae essent, quas ipsi ex elemosynis ex dictis ecclesiis colligendis reparare cupiebant, partem elemosynarum praedictarum, de qua cum dictis regibus et aliis personis praefatis convenissent, ad dictum effectum dare et assignare.

Componendi quoque super ablati in direptione Urbis,

§ 36. Necnon super bonis in direptione Urbis subtractis, si personae illae, quibus restitui debuissent, omnino ignorabantur, ad usum dictae fabricae componere, et ut illa detinentes, si debitam diligentiam pro inveniendis ipsorum bonorum dominis fecissent, et ipsos invenire non potuissent, soluta ea pecuniarum quantitate, de qua eisdem commissariis videretur, ad illorum restitutionem aliter non tenerentur, concedere licite et libere valerent.

Et cetera alia faciendi, iuxta formam litterarum Rom. PP.

§ 37. Deputandi facultates, et potestates praefatas in se etiam retinendi, ac omnia et singula in singulis literis singulorum praedecessorum et nostris huiusmodi con-

tenta faciendi, procurandi, exercendi, ordinandi et exequendi, dummodo commissarii ad hoc deputandi personae essent ecclesiasticae, et speciales super eo a dicto collegio literas haberent, plenam et liberam facultatem concesseramus.

dummodo commissarii deputandi sint ecclesiastici.

§ 38. Ac etiam per alias, tam in dicta basilica quam in singulis civitatibus, castris, terris et locis per universum orbem consistentibus et illorum matricibus seu aliis ad id designandis ecclesiis, unam utriusque sexus christifidelium, tam ecclesiasticorum quam saecularium, societatem, sub invocatione dicti Principis Apostolorum erexeramus et ordinaveramus. In qua nos primo et deinde carissimos in Christo filios nostros, Carolum Romanorum imperatorem, et Franciscum Francorum regem ac quoscumque alios utriusque sexus, saeculares et ecclesiasticos, christifideles, cuiuscumque conditionis existerent, qui ex eorum bonis fabricam huiusmodi iuvarent, in ipsam confraternitatem descripseramus. Quibus, confraternitatem ipsam infra triennium a die publicationis ingredientibus et pro dicta fabrica de bonis sibi a Deo collatis, iuxta discretionem seu providam ordinationem commissariorum, desuper a nobis pro tempore deputatorum seu ab eisdem deputandorum, super eo faciendam, erogantibus, tam ipsis quam per modum suffragari animabus defunctorum, quae in caritate decessissent, indulgentias et peccatorum remissiones, etiam plenarias, per praedictos praedecessores ac per nos, in genere vel in specie, ad fabricam praedictam manus adiutrices porrigentibus quomodolibet concessas, et quae visitantibus anno Iubilaei ecclesias ad id deputatas concedi consueverant; necnon illis, qui cum cordis contritione et oris confessione decesserint, etiam in mortis articulo, plenariam peccatorum suorum remissionem consequerentur, cum communicatione

Postea idem Paulus III societatem Principis Apostolorum erexit, et confratribus multas gratias concessit;

1 Suffragii, Cherub. (n. t.).

omnium spiritualium bonorum, quae fiebant et ex tunc in perpetuum fieri poterant in universali sacrosancta militanti Ecclesia, eosdem confratres quampluribus aliis spiritualibus bonis decorantes, concesseramus.

Hispanique dictae confraternitatis confratribus elemosynam fabricae porrigent. plenarias indulgentias elargitus est, cum potestate

§ 39. Ac postremo eiusdem Caroli imperatoris et regis, ut eidem primogenito Ecclesiae primum locum, ut par erat, daremus, subditis in Hispaniarum et illi annexis regnis, insulis et dominiis (excepto regno Siciliae citra Pharam) existentibus et in eis commorantibus, ac ad illa undecumque venientibus, utriusque sexus, tam saecularibus quam regularibus Ordinum quorumcumque dictae confraternitatis confratribus vere poenitentibus et confessis, seu confitendi statutis temporibus propositum habentibus, qui in Nativitatis et Resurrectionis Domini nostri Iesu Christi ac beatorum Petri et Pauli apostolorum vel tribus aliis festivitatibus, per commissarium per nos deputandum, quolibet ex tribus annis designandis, aliquas ecclesias seu altaria, dicto triennio durante, visitarent, et in capsis ad id deputandis aliquam piam elemosynam, iuxta eiusdem commissarii seu ab eo deputandi ordinationem, pro fabrica huiusmodi prosequenda, per se vel alium, effectualiter ponerent, plenissimam, etiam sacro Iubilaei centesimo anno ecclesias urbis Romae visitari solitas visitantibus, et ad recuperationem Terrae Sanctae, et sacrae orthodoxae fidei catholicae et dominicae crucis hostium expugnationem proficiscentibus, ac omnes et singulas gratias illis concessas et concedi solitas concesseramus.

Confessorum eligendi, qui ab solvat etc.

§ 40. Cum potestate eligendi sibi confessorem, qui, ad effectum indulgentias huiusmodi consequendi, confessionibus auditis, eos ab omnibus et singulis sententiis et censuris ecclesiasticis quomodocumque, a iure vel ab homine, in eos latis, necnon peccatis, criminibus, exc-

sibus et delictis, quantumcumque gravibus et enormibus, etiam si illorum absolutio Sedi Apostolicae reservata existeret, et praeterquam conspirationis in personam Romani Pontificis aut Statum Romanae Ecclesiae, occisionis vel verberationis episcoporum aut aliorum praelatorum, et iniectionis manuum violentarum in illos, falsificationis literarum apostolicarum, aut delationis armorum et aliorum prohibitorum ad infidelium partes, atque sententiarum et censurarum, occasione aluminum Tulphae nostrae, ac de partibus infidelium ad fideles, contra prohibitiones nostras, delatorum, necnon ecclesiasticae libertatis ac privilegiorum Sedi Apostolicae, etiam ex consuetudine, competentium, ac aliorum, id et executionem literarum et mandatorum apostolicorum, etiam in bulla in die Coenae Domini legi consueta ac aliis apostolicis constitutionibus comprehensorum, concernentia, quomodolibet violatorum, incursarum, semel tantum absolvat; et pro animabus defunctorum, cum communicatione bonorum spiritualium praedictorum et stationum Urbis indulgentiarum; nec non esus ovorum, butyri et lacticiniorum temporibus prohibitis, ad eorum libitum, et carni, de utriusque medici consilio, licentia et concessione, et cum eisdem seu similibus facultatibus commissariis ad id deputatis seu ab illis subdeputandis, per praedictos praedecessores nostros seu ab eis deputari solitis, iuxta tenorem praenarratarum literarum, seriatim in nostris desuper expeditis literis, descriptis et adnotatis, concessione.

§ 41. Necnon praedictis commissariis, ut praemittitur deputandis, quod eos, qui arctati forent, et vigesimumtertium suae aetatis annum attingerent, ut ad omnes sacros etiam presbyteratus ordines promoveri, et unum beneficium ecclesiasticum obtinere; necnon cum quibusvis re-

Commissariis- que fabricae dedit potestatem disponendi in casibus hic expressis.

ligiosis, professis et non professis, quorumcumque Ordinum et quacumque licita facultate, et cum saecularibus clericis seu presbyteris, qui graduari velint, etiam in quacumque Universitate, etiam leges audire eisque studere, ac in ipsis graduari usque ad doctoratus gradum inclusive similiter valerent. Et cum eisdem religiosis, qui, relicto Religionis habitu, per saeculum vagantes, apostasiae notam seu irregularitatem contraxerint, et deinde, poenitentia ducti, ad cor redierint, quando inde verisimiliter scandalum expectari non posset; et cum his, qui de Ordine suo ad alium Ordinem parem vel strictiorem transferri cuperent; necnon cum ipsis ac etiam quibuscumque monialibus, cuiusvis qualitatis et Ordinis existerent, ut, de superiorum suorum licentia et ea durante, monasteria exire et cum parentibus et aliis ecclesiasticis personis seu saecularibus conversari; et corporalia et alia ecclesiae ornamenta, dummodo per presbyterum primo, vel per eas cum chirothecis abluerentur, abluere et mundare, toties quoties opus foret, licentiam et facultatem concedere. Quodque eos, qui moniales, etiam velatas, commatres, sorores, consanguineas carnaliter, damnabili et incestuoso coitu cognovissent, aut aliud quodcumque carnale crimen, cuiuscumque qualitatis existeret, commisissent, absolvere; ac eos, qui in quarto, vel tertio et quarto, si tamen ab eodem stipite penderent, et non alias, affinitatis vel consanguinitatis gradibus invicem coniuncti, ac quocumque impedimento publicae honestatis iustitiae, praeterquam inter levatum et levantem, etiam cognatione spiritali detenti, et etiam carnali copula subsequuta contraxissent, ac etiam qui huiusmodi matrimoniis, etiam clandestinis, intervenissent, seu praesentes et consentientes fuissent, a censuris propterea incursis absolvere, ac cum eis ut in sic

contractis matrimoniis remanere, et cum his, qui in casibus praedictis contrahere voluissent, ut matrimonium ad invicem contrahere possent, dispensare valerent. Decernentes praemissa omnia, per eundem commissarium sic facienda, in utroque foro valere, quibusvis contrariis nequaquam obstantibus.

§ 42. Cum nos per alias nostras literas similiter accepto per nos quod nonnulli hospitalium, etiam nostri Sancti Spiritus praefati et Sancti Ioannis Lateranensis, ac Sancti Iacobi Incurabilium de Urbe et monasteriorum Sancti Sebastiani extra muros dictae Urbis, ac Sancti Antonii Viennensis, Cisterciensis et Sancti Augustini Ordinum, ac Mercedis Redemptionis captivorum, etiam Sancti Helmi, Sancti Bovis, Sancti Bernardi, Sancti Leonardi, Sanctae Marthae, Sanctae Catherinae Montis Synai, Sancti Viti et Sanctae Mariae della Heremita quaestores et commissarii, non obstante suspensione privilegiorum super quaestis faciendis et confratribus describendis et indulgentiis publicandis concessorum, ac suppressione cappellarum sub invocatione Sancti Sebastiani, ac revocatione commissariorum, nunciorum et quaestorum, vigore privilegiorum praedictorum constitutorum, ac prohibitione faciendi quaestas, et indulgentias et alias gratias publicandi, ac confratres describendi et confessionalia concedendi, et in certis casibus matrimonialibus dispensandi, quaestas facere et alia praedicta exercere minime erubescant. Et successive, etiam non obstante alia prohibitione a nobis desuper narrata, nonnulli etiam quaestores et commissarii, tam praedictis quam aliis forsitan nominibus, vigore privilegiorum praedictorum et forsitan aliorum, etiam a nobis, licet contra mentem nostram, emanatorum, tam quaestas facere quam indulgentias et alia, ut praefertur, prohibita publicare et exercere,

Hic Pontifex collegio fabricae dedit potestatem procedendi contra quoscumque alios quaestores, comprehensos sub eius constitutione edita die ix augusti MDLII, quibus hinc, uti superius, praetermissi;

ac diversas pecuniarum summas, res et bona exigere, et aliqui forsani sibi ipsis appropriare non destiterant, omnes et singulas pecuniarum summas, res et bona ex quaestis, eleemosynis et indulgentiis et aliis praedictis eatenus proventa, et penes quaestores et commissarios praefatos ac nuncios, ministros, thesaurarios, depositarios, loca, collegia et universitates existentia, quae eatenus hospitalibus, monasteriis et aliis locis praedictis minime incorporata fuerant, basilicae ¹ et illius collegio et deputatis concessissemus et applicavissimus; omnesque quaestores, commissarios, nuncios et alios officiales praefatos revocavissimus; omnemque facultatem, potestatem et auctoritatem quaestuandi, indulgentias et alias gratias publicandi, confratres describendi, confessionalia concedendi, in gradibus matrimonialibus prohibitis dispensandi, ab homicidiis casualibus seu voluntariis ac simoniae labe absolvendi, ac vota commutandi, et forsani alia exercendi, a quaestoribus, commissariis, ministris, thesaurariis, depositariis et aliis praedictis, necnon guardianis, officialibus et aliis superioribus hospitalium, monasteriorum, etiam Redemptionis captivorum et aliorum locorum praedictorum, privilegia et facultates eos substituendi et deputandi habentibus abdicavissimus et amovissimus. Ita quod ex tunc de cetero, perpetuis futuris temporibus, quaestores et commissarii et alii officiales ad quaestas et alia praedicta exercenda ab aliquibus, etiam a nobis et successoribus nostris Romanis Pontificibus, constitui et deputari non possent, nisi ipsis constitutioni et deputationi collegii deputatorum fabricae huiusmodi expressus accederet assensus, cum mandato universis et singulis praefatorum hospitalium, monasteriorum et aliorum praedictorum, ut pecunias, res et bona ex quaestis, indulgentiis et aliis praedictis

¹ Fabricae, Cherub. (n. r.).

acquisita, et, ut praefertur, dictae fabricae applicata et concessa, penes ipsos existentia, et nondum, ut praefertur, incorporata, praefatae fabricae, et pro ea praefatis collegio deputatorum et illorum officialibus, ad quos ¹ et utilitatem dictae fabricae exponenda et convertenda persolverent et assignarent. Eisdem vero et pro tempore existentibus deputatis et ² praefatis fabricae huiusmodi, ut quaestores, commissarios et alios officiales ac personas, penes quos pecuniae, res et bona huiusmodi existebant, sub poenis et censuris, de quibus eis videretur, tam posteriorum praedictorum quam aliorum privilegiorum dictae fabricae et illius deputatorum collegio concessorum vigore, ad solutionem et consignationem huiusmodi faciendam cogere et compellerent, ac easdem posteriores literas et in eis contenta quaecumque inviolabiliter observari mandarent et facerent, inobedientes et rebelles ac contradictores quoslibet per poenas et censuras praedictas, auctoritate nostra, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus esset, auxilio brachii saecularis. Ac, post publicationem posteriorum literarum nostrarum praedictarum, nonnulli locorum ordinarii, eorumque vicarii, officiales et alii ministri, lucri, ut creditur, cupiditate ducti, in contemptum literarum nostrarum earundem et poenarum in illis contentarum, nonnullis hospitalium, monasteriorum et aliorum locorum praedictorum quaestoribus et commissariis quaestas praedictas faciendi, aliaque praedicta exercendi, ac diversas indulgentias publicandi, licentias per eorum patentes literas expresse concedere et impartiri non erubescerent, vel ipsos publice quaesturare permitterent seu dissimularent, in animarum suarum periculum, et perniciosum exemplum ac scandalum plurimorum.

¹ Cherub. legit *opus loco quos* (n. r.). ² Deest forsani *officialibus* (n. r.).

Ordinariisque quaestas etc. prohibet;

§ 43. Nos, circa praemissa providere cupientes; universis et singulis, tam locorum ordinariis eorumque vicariis, officialibus et ministris quam aliis quibuscumque ecclesiarum praelatis, sub ¹ ingressus ecclesiae ac suspensionis a divinis, necnon excommunicationis maioris aliisque ecclesiasticis sententiis et duorum millium ducatorum auri de Camera dictae fabricae applicandorum poenis, per eos eo ipso, absque aliqua declaratione, quoties contravenirent, incurrendis, districte praecipiendo mandavimus quatenus ex tunc de cetero aliquas quaestuandi et indulgentias publicandi licentias, et desuper literas quibusvis quaestoribus et aliis personis, etiam praetextu cuiusvis antiquae consuetudinis vel possessionis, eisdem ordinariis similes licentias concedendi, et aliquam partem ex quaestis et indulgentiis huiusmodi exigendi et percipiendi, etiam vigore quorumcumque privilegiorum et indulgentiarum ac literarum apostolicarum eis hactenus concessorum vel in posterum concedendorum, absque expressa licentia eiusdem fabricae deputatorum nullatenus concedere vel impartiri praesumerent, nec ipsos quaestores publice quaesturare permitterent seu tacendo dissimularent. Quinimmo eos ad parendum reverenter posterioribus literis nostris praedictis et in illis contentis quibuscumque omnino cogere ac compellerent.

Collegio fabricae dat potestatem procedendi contra quoscumque quaestores, et quaesturae per eos fabricae applicandi;

§ 44. Insuperque eisdem deputatis, eorumque commissariis contra eosdem ordinarios illorumque vicarios et ministros, necnon quoscumque alios ecclesiarum praelatos, superiores et personas, tam saeculares quam quorumvis, etiam Mendicantium, Ordinum regulares, quaestas facientes, in eventum contraventionis, ad declarationem incursus censurarum et poenarum praedictarum procedendi; necnon quaestores praefatos quaestas facientes, et indulgentias huiusmodi, absque

¹ Deest aliquid, forte *interdicti* (n. r.).

ipsorum deputatorum expresso consensu, ubilibet publicantes capiendi et incarcerandi seu incarcerari faciendi; illosque tamquam inobedientes et rebelles multandi, et ad triremes perpetuo vel ad, de quo eis videretur, tempus relegandi; ac pecunias per eosdem quaestores, occasione dictarum indulgentiarum vel quaestarum quomodolibet acquisitas, eidem fabricae, ut praefertur, applicatas, ab eis et eorum singulis, etiam invitis et renitentibus, violenter auferendi; necnon, pro praemissis omnibus exequendis, auxilium brachii saecularis, quoties opus foret, invocandi, omnimodam concessimus facultatem. Quibuscumque nobis et eidem Sedi immediate subiectis, sub eisdem sententiis, censuris et poenis, tunc mandantes; alios vero nobis non subiectos iudices et personas saeculares in Domino hortantes ut, si et postquam pro parte dictorum deputatorum et commissariorum forent requisiti, in praemissis auxilium et favorem ac remedium opportunum praeberent, prout in singulis nostris et praedecessorum praedictorum literis, quarum singularum tenores, ac si de verbo ad verbum insererentur, praesentibus pro sufficienter expressis haberi volumus, dicitur plenius contineri.

§ 45. Cum autem, sicut eadem petitio subiungebat, a nonnullis forte nimium scrupulosis dubitatum fuerit an privilegia, indulta et facultates per praedictos praedecessores commissariis et collegio praedictis concessa, per eosdem Franciscum, Paulum, Petrum, Philippum, episcopos, Ioannem Baptistam et Raphaellem, modernos ad opus dictae fabricae deputatos, aut aliquos ex eis, sub nomine dicti collegii, hactenus exercere, vel eis uti potuerint et in futurum possint, hactenusque per eos, sub nomine dicti collegii, pro dicta fabrica gesta, valida existant, pro illorum parte, nobis fuit humiliter supplicatum ut

Declarat etiam dictum collegium omnibus praedictis praedecessorum indulta uti potuisse et posse ad utilitatem dictae fabricae;

desuper opportune providere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur, quibus, in sacra beati Petri Sede, meritis quamquam insufficientibus, collocatis, convenit opem et operam impendere efficaces ut eiusdem beati Petri basilicam ac illius fabricae rectores et ministros, necnon privilegia, facultates et indulta eis concessa, illaesa praeservare studeamus; considerantes diligentiam quam primo dicti Franciscus et alii deputati in opus dictae fabricae, quod dicti praedecessores, ut praedicitur, perficere non potuerunt, iuxta mentem nostram reassumendo, adhibuerunt, illudque omni conatu et totis viribus assidue prosequuntur. Quodque ad illius commodum et utilitatem, privilegiis, facultatibus et indultis ac gratiis huiusmodi in favorem dictae fabricae tantummodo utuntur; et ne christifideles ab elargitione et subsidiis retrahantur, sed ut ad illud promptiores reddantur, quo singula privilegia, facultates, concessionis et indulta praedicta noverint inviolabiliter observari, huiusmodi supplicationibus inclinati, ex certa scientia et de potestatis plenitudine similibus, omnia et singula, quae per Franciscum et alios deputatos praedictos seu eorum aliquos, nomine dicti collegii ac vigore literarum patentium, eis per dictos deputatos concessarum, deputatos, commissarios et officiales, dicto nomine, earumdem literarum patentium et capitulorum forma servata, gesta, facta et executi fuerunt, fuisse et esse legitime facta, ac si privilegia, facultates et indulta, aliis commissariis per Iulium et Leonem, ac collegio praefatis per Clementem, praedecessores praedictos, respective concessa et per nos confirmata et innovata, ipsismet deputatis concessa fuissent, auctoritate apostolica, tenore praesentium declaramus. Et nihilominus omnia et singula per primodictos deputatos aut eorum aliquos, seu ab

eis, dicti collegii nomine, commissarios et officiales etiam deputatos gesta, dummodo commissarii et officiales hactenus, ut praefertur, deputati praedicti formam et ordinem eis, per eorum literas patentes huiusmodi sive capitula inter eos inita, ¹ servaverint, approbamus et confirmamus, ac perpetuae firmitatis robur obtinere decernimus.

§ 46. Et ut circa illa omne dubium et ambiguitas in futurum cessare debeant, ipsique deputati opus fabricae huiusmodi diligentius prosequi possint, ipsis aliisque dictae fabricae pro tempore deputatis, quod omnibus et singulis privilegiis, praerogativis, facultatibus, iurisdictionibus, gratiis et indultis, tam commissariis per Iulium et Leonem, ac collegio praefatis per Clementem, praedecessores praedictos, ad commodum et utilitatem dictae fabricae, quam etiam per nos, per singulas literas praedictas, commissariisque et collegio praefatis per eodem praedecessores ac nos, ut praemittitur, hactenus respective concessis, sub nomine collegii praefati, uti et illa exercere valeant, eisdem auctoritate et tenore concedimus et indulgemus, ac singulas nostras et praedecessorum nostrorum literas huiusmodi ad dictos etiam pro tempore deputatos et ad universas provincias in singulis literis praedictis expressas extendimus et ampliamus.

§ 47. Necnon praesentes literas ad nostrum et successorum nostrorum Romanorum Pontificum canonice intrantium beneplacitum durare. Ac beneplacitum huiusmodi et praesentes literas per generalem revocationem seu Cancellariae Apostolicae regulas, etiam per successores nostros praedictos pro tempore edendas, aut alias etiam, nisi per alias nostras sub plumbo, cum praesentium de verbo ad verbum insertionem, literas, minime revocari posse, sed quoties aliter, quam ut

¹ Deest forsitan *praescriptos* (R. T.).

Illaque eidem collegio iterato concedit;

Et ad beneplacitum Sedis Apostolicae et sub revocationibus etc. non comprehen. decernit;

praemittitur, revocari contigerit, toties de novo concessas intelligi; sicque per quoscumque iudices et commissarios, etiam Palatii Apostolici auditores ac sanctae Romanae Ecclesiae cardinales, in quavis instantia, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, ubique iudicari, sententiarum et definiri debere, necnon quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, irritum et inane decernimus.

Executores deputati;

§ 48. Quocirca universis et singulis venerabilibus fratribus nostris patriarchis, archiepiscopis et episcopis, ac dilectis filiis abbatibus, prioribus, praepositis, decanis, archidiaconis et aliis personis in dignitate ecclesiastica constitutis, necnon patriarchalium et metropolitanarum ac aliarum cathedralium ecclesiarum canonicis, eorumdem patriarcharum, archiepiscoporum et episcoporum officialibus et vicariis in spiritualibus et temporalibus ubilibet constitutis, per apostolica scripta mandamus quatenus ipsi vel duo aut unus eorum, per se vel per alium seu alios, praesentes literas ac omnia et singula in eis contenta, ubi et quando opus fuerit, ac quoties super hoc pro parte collegii seu deputatorum praedictorum seu alicuius eorum fuerint requisiti, solemniter publicantes, eisque in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra praesentes literas et in eis contenta huiusmodi, sub censuris et poenis ecclesiasticis, firmiter observari, ac collegium et deputatos officialesque praedictos illis pacifice gaudere, non permittentes collegium et deputatos ac officiales praedictos seu eorum aliquem desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari, contradictores quoslibet et rebelles, per censuras et poenas ecclesiasticas ac alia opportuna

iuris remedia, appellatione postposita, compescendo, ac legitimis super his habendis servatis processibus, censuras et poenas ipsas, etiam iteratis vicibus, aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

§ 49. Non obstantibus praemissis et quibusvis dictae Cancellariae regulis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon privilegiis et indultis, etiam Mari Magno nuncupatis, eisdem Ordinibus, illorumque personis, in genere vel in specie, sub quibusvis verborum formis et clausulis, etiam motu proprio et ex certa scientia ac de apostolicae potestatis plenitudine, forsitan concessis, quibus, etiam si, pro illorum sufficienti derogatione, de ipsis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua ¹ exquisita forma servanda esset, illorum tenores pro sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus, illaque cuiquam nolumus aliquatenus suffragari; ac omnibus et singulis, quae nos et praefati praedecessores nostri in singulis literis praedictis volumus respective non obstare, contrariis quibuscumque. Aut si aliquibus, communiter vel divisim, ab Apostolica sit Sede indultum quod interdicti, suspendi vel excommunicari non possint, per literas apostolicas non facientes plenam et expressam ac de verbo ad verbum de indulto huiusmodi mentionem. Ceterum, quia difficile foret etc. Nulli ergo etc. Si quis autem etc.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die tertia februarii, millesimo quingentesimo quadragesimo secundo, pontificatus nostri anno VIII.

Dat. die 3 febr. 1542, pontif. anno VIII.

¹ Alia add. Cherub. (R. T.).

Contraria derogat.

XLI.

Privilegia neophitorum sive iudaeorum et infidelium ad catholicam fidem se convertentium; ordinationesque circa eorum vivendi modum ¹.

Paulus episcopus servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

In fideles con-
versi non per-
dant eorum bo-
na.

Cupientes iudaeos et alios infideles quoslibet ad fidem catholicam converti, et praetextu bonorum per eos antea possessorum ab eadem fide non distrahi, motu proprio et ex certa nostra scientia, auctoritate apostolica, tenore praesentium, hac in posterum valitura constitutione sancimus quod cuicumque eorumdem iudaeorum et infidelium ad dictam fidem converti volenti, etiam si in patria potestate constitutus fuerit, bona sua quaecumque, tam mobilia quam immobilia, intacta et illaesa permaneant. Ita ut etiam filii familias et in patria potestate, ut praefertur, constituti, legitima et quaecumque portione bonorum patrimonialium aut maternorum, eis de iure seu successione bonorum eis alias debitorum, per eorum parentes fraudari aut privari non possint neque debeant, sed eis integre, etiam si contra voluntatem parentum suorum ad fidem ipsam conversi fuerint, etiam eorum parentibus viventibus, debeantur.

Male acquisita
restituunt, si
personae dam-
nificatae nolae-
sint.

§ 1. Et si bona ipsa ex usura aut illicito quaestu fuerint acquisita, et notae sint personae, quibus eorum fuerit de iure facienda restitutio (quia non dimittitur peccatum, nisi restituatur male ablatum), illa eisdem personis omnino restituantur: personis vero non extantibus praedictis, quia bona ipsa essent per manus ecclesiae in pios usus convertenda, bona huiusmodi eisdem iudaeis et aliis infide-

¹ Consonat extravag. II Joann. XXII, in tit. De Iud., inter communes.

libus, in favorem suscepti baptismatis, tamquam in pium usum libere concedimus, eaque apud ipsos sic conversos iudaeos et alios infideles remanere decernimus. Interdicentes, sub divini anathematis poena, quibusvis tam ecclesiasticis quam saecularibus personis, ne ullam super bonis huiusmodi, quovis quaesito colore, molestiam inferant, aut inferri patiantur; sed magnum se fecisse lucrum existiment, dum tales Christo lucrati fuerint.

§ 2. Et quoniam, ut scriptum est, *Qui habuerit substantiam mundi huius et viderit fratrem suum necessitatem habere, et claverit viscera sua ab eo, quomodo caritas Dei manet in ipso?* si ipsi conversionis tempore inopes aut indigentes fuerint, omnes, tam ecclesiasticos quam saeculares, per viscera misericordiae Dei nostri exhortamur ut ipsis conversis manus porrigant adiutrices; ipsi quoque dioecesani non solum christianos ad subveniendum ipsis exhortentur, sed etiam, tam de redditibus ecclesiarum, prout poterunt, quam de his, quae ad pauperum usus per ipsos convertendos devolvuntur, huiusmodi neophitos sustentare non negligant, ipsosque a detractionibus et contumeliis paterna affectione defendant.

§ 3. Et quoniam per gratiam baptismi cives sanctorum et domestici Dei efficiuntur, longeque dignius existit regnare spiritu, quam nasci carne, eadem constitutione statuimus ut civitatum et locorum, in quibus sancto baptismo pro tempore regenerabuntur, vere cives sint, et privilegiis ac libertatibus et immunitatibus, quae alii, ratione nativitatis et originis dumtaxat, consequuntur, gaudeant.

§ 4. Curent insuper sacerdotes baptizantes et alii sacro fonte eos suscipientes, tam ante baptismum quam post, illos in articulis fidei, ac legis novae praeceptis, catholicaeque ecclesiae ritibus diligenter

Piorum eleemosynis adjuvandi sunt, quatenus sint pauperes.

Cives efficiuntur loci in quo baptizantur.

In articulis fidei instruuntur et cum infidelibus non convertentur.

instruere; et tam ipsi quam dioecesani operam dent ne cum aliis iudaeis seu infidelibus saltem per longum tempus conversentur, ne, sicut quandoque contingit, ab infirmitate curatis, modica occasio ad pristinam damnationem recidivam efficiat.

Cum christianis originariis matrimon. contrahere student.

§ 5. Et quoniam, experientia teste, compertum est mutuum ipsorum neophitorum inter se conversationem ipsos in fide nostra fragiliores reddere, ac saluti ipsorum plurimum officere, hortamur locorum ordinarios ut, quantum pro incremento fidei viderint expedire, curent et studeant neophitos ipsos cum originariis christianis matrimonio copulare.

Ritus antiquae sectae dimittant.

§ 6. Et prohibeant eisdem, sub gravibus poenis, ne mortuos more iudaeorum sepeliant, aut sabbata aliasque solemnitates, et antiquae sectae ritus quoquomodo observent, sed et ecclesias et praedicationes, prout alii catholici, frequentent, et in omnibus christianorum moribus se conformes reddant.

Contemptores praedictorum ab inquisitorib. coerceantur.

§ 7. Contemptores autem praedictorum, per sacerdotes, in quorum parochiis degent, aut alios, ad quos, de iure vel antiqua consuetudine, de talibus inquirere spectat, aut etiam per alios quoscumque, dioecesanis seu inquisitoribus haereticae pravitate deferant, et invocato, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis, per eos taliter puniantur, quod aliis transeat in exemplum. Et insuper de his omnibus in provincialibus et synodalibus conciliis diligens fiat inquisitio, et tam circa episcopos et sacerdotes in praemissis negligentes, quam ipsos neophitos et infideles praedictos contemptores, opportunum adhibeatur remedium.

Redeuntibus ad vomitum uti haeretici puniantur.

§ 8. Si quis autem, cuiuscumque gradus vel praeminentiae fuerit, huiusmodi neophitos, ne observationem ritus christiani et aliorum praedictorum complectantur, foverit aut defenderit, poenas contra fau-

tores haereticorum promulgatas ipso facto incurrant; neophiti vero si se corrigere post monitionem canonicam neglexerint, et ad vomitum, iudaizantes, redire comperti sint, contra eos, tamquam perfidos haereticos, per ordinarios locorum, secundum sacrorum canonum instituta, procedatur.

Quibuscumque non obstantibus.

§ 9. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac quibusvis privilegiis, indultis et literis, etiam apostolicis, seu etiam regis vel imperialibus eisdem iudaeis vel infidelibus quomodolibet concessis, quae, quatenus in detrimentum catholicae fidei, aut nominis christiani, seu aliquorum ex praemissis quomodolibet vergerent, et ad effectum praesentium, cassamus et irritamus, ac cassa et irrita esse decernimus, aliis decretis et constitutionibus apostolicis, quae super praemissis sunt condita, in suo robore duraturis.

Haec constitutio semel in anno in singulis ecclesiis publicetur.

§ 10. Et ut huiusmodi sanctae constitutionis iugis memoria habeatur, et ne quisquam ipsius ignorantiam praetendere possit, illam per singulas cathedrales et collegiatas ecclesias, aliaque pia loca, in quibus uberius erit fidelium concursus, semel in anno, ad minus, infra divina publicari volumus et decernimus.

Fides eius transumptis detur.

§ 11. Et quia difficile foret etc.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXI martii, millesimo quingentesimo quadragesimo secundo, pontificatus nostri anno VIII.

Dat. die 21 martii 1542, pontif. anno VIII.

XLII.

Indictio sacri et oecumenici concilii Tridentini, ad kalendas octobris MDXLII ¹.

Paulus episcopus servus servorum Dei,
ad futuram rei memoriam.

Initio nostri huius pontificatus, quem non ob merita nostra sed propter suam ma-

¹ Bullam hanc integritati restituimus conferentes cum ea quae praemittitur *Canon. et Decret. Sacrosancti Oecum. Conc. Tridentini* (Romae, typ. S. C. de Prop. Fide, 1845) (R. T.).

Queritur hic Pontifex quod Ecclesia Dei haereticum et bellorum tempestate vexatur, et principes christiani inter se dissideant.

gnam bonitatem Dei omnipotentis providentia nobis commisit, cernentes iam tum in quas perturbationes temporum, quotque incommoda rerum fere omnium nostra pastoralis sollicitudo et vigilia esset vocata; cupiebamus quidem mederi christianae reipublicae malis, quibus illa iam dudum vexata et propemodum oppressa est; sed ipsi etiam, ut homines circumdati infirmitate, ad tantum onus tollendum impares vires nostras esse sentiebamus. Nam cum pace opus esse intelligeremus ad liberandam et conservandam a plurimis impendentibus periculis rempublicam, omnia invenimus odiis et dissentionibus plena, dissentionibus praesertim principibus iis inter se, quibus summa rerum pene omnis a Deo permissa est. Cum unum ovile et unum pastorem dominici esse gregis, ad integritatem christianae religionis et ad coelestium bonorum spem in nobis confirmandam, necessarium duceremus, schismatis dissidiis et haeresibus erat christiani nominis divulsa iam pene et lacerata unitas. Cum tutam atque munitam ab infidelium armis atque insidiis rempublicam optaremus, nostris erratis, nostraque cunctorum culpa, Dei videlicet ira peccatis nostris imminente, Rhodus fuerat amissa, Hungaria vexata, conceptum et mediatum contra Italiam, contraque Austriam et Illyricum, terra marique bellum; cum impius et immitis hostis noster Turca nullo tempore requiesceret, nostrorumque inter se odia et dissentiones suam bene gerendae rei occasionem duceret. Igitur, ut dicebamus, in tanta haereticum, dissentionum bellorumque tempestate, tantisque excitationis fluctibus, cum essemus ad moderandam et gubernandam Petri naviculam vocati, nec viribus ipsi nostris satis fidere-mus, primum coniecimus in Domino cogitatus nostros, ut Ipse nos nutriret, animumque nostrum firmitate et robore, mentem consilio sapientiaque instrueret.

§ 1. Deinde animo repetentes maiores nostros, sapientia admirabili et sanctitate praeditos, saepe in summis christianae reipublicae periculis, remedium optimum atque opportunissimum, oecumenica concilia et episcoporum generales conventus, adhibuisse, ipsi quoque animum ad generale habendum concilium adiecimus; exquisitisque principum sententiis, quorum nobis videbatur utilis in primis et opportuna ad hanc rem esse consensio, cum eos tunc non alienos ab hoc tam sancto opere invenissemus, oecumenicum concilium et generalem eorum episcoporum aliorumque patrum, ad quos pertineret, conventum in civitate Mantuae indiximus, anno Incarnationis Domini (sicut literis et monumentis nostris testatum est) millesimo quingentesimo trigesimo septimo, pontificatus nostri tertio, ad decimum kalendarum iunii inchoandum; spem prope certam habentes fore ut, cum illic in nomine Domini essemus congregati, Ipse, sicut promisit, Dominus in medio nostrum affuturus, et bonitate ac misericordia sua omnes temporum procellas, omniaque pericula spiritu oris sui facile depulsurus esset.

§ 2. Sed ut semper insidiatur piis actionibus humani generis hostis, primum, contra omnem spem et expectationem nostram, denegata fuit nobis Mantuana civitas, nisi aliquas conditiones subiremus, ab institutis maiorum nostrorum et conditione temporum, nostraque ac huius sanctae Sedis ac nominis ecclesiastici dignitate libertateque prorsus alienas, quas in aliis nostris literis expressimus. Quapropter alium invenire locum, aliamque deligere civitatem necesse habuimus, quae cum non statim nobis occurreret idonea et apta, ad sequentes kalendas novembris prorogare concilii celebrationem fuimus coacti. Interim saevus et perpetuus hostis noster Turca, ingenti classe Italiam adortus,

Pontifex ideo, ut his malis mederi posset, concilium generale Mantuae celebrand. et x kal. iunii mxxxvii inchoandum indixit per alias eius literas, quas hic non habes.

Concilium tamen celebrat. prorogavit ad kal. novem. quia civitatem Mantuae habere non potuit.

aliquot oppida in litoribus Apuliae cepit, vastavit, diripuit, praedas hominum abegit.

Vincentiae civitatem domitii Venetorum elegit, concilium distulit ad kal. maii.

§ 3. Nos, in maximo timore et periculo omnium, muniendis litoribus nostris, finitimisque auxilio iuvandis fuimus occupati; nec tamen interea destitimus consulere et hortari christianos principes ut de idoneo ad habendum concilium loco quid sentirent nobis exponerent; quorum cum essent incertae variaeque sententiae, tempusque diutius quam erat opus, videretur extrahi, nos optimo animo, atque (ut arbitramur) etiam consilio, Vincentiam elegimus, urbem copiosam, et Venetorum, qui eam nobis concedebant, virtute, auctoritate, potentia, cum aditum patentem, tum stationem omnibus liberam atque tutam in primis in se habentem. Sed cum iam tempus longius progressum esset, novaeque urbis electionem omnibus significari conveniret, iamque kalendae novembris appetentes facultatem huius divulgationis excluderent, hyemsque esset propinqua, rursus altera prorogatione tempus concilii differre in proximum sequens ver, maiique futuras kalendas compulsi fuimus.

Interim praerogavit conciliare Carolum imperator. et Franciscum regem Francorum, et ideo ipse et illi Nicenam se contulerunt.

§ 4. Qua re firmiter constituta atque decreta, cum et nos ipsos et cetera omnia ad eum bene agendum, Deo iuvante, celebrandumque conventum pararemus, plurimum reputantes interesse cum celebrationis concilii, tum universae christianae reipublicae, christianos principes pace inter se et concordia consentire, carissimos in Christo filios nostros Carolum, Romanorum imperatorem semper augustum, et christianissimum regem Franciscum, duo praecipua christiani nominis firmamenta atque subsidia, orare atque obsecrare instituimus ut ad colloquium inter se et nobiscum una convenirent; quorum quidem apud utrumque literis, nunciis et a latere nostro missis, ex venerabilium fratrum nostrorum numero, legatis, saepis-

sime egeramus ut, ex simultate et dissidiis, ambo in unum foedus et piam amicitiam vellent convenire, labentibusque succurrere christianis rebus; quarum servandarum cum esset illis potestas a Deo praecipue tributa, si id non agerent et ad commune christianorum bonum sua consilia non dirigerent, acris et severa ratio eidem Deo ab ipsis reddenda esset. Qui, aliquando precibus nostris annuentes, Nicenam se contulere, quo nos quoque longum iter et senili aetati nostrae vehementer contrarium, Dei et pacis conciliandae causa, suscepimus.

§ 5. Neque praetermisimus interea, cum tempus concilii praestitutum, kalendae videlicet maii appropinquarent, tres legatos summae virtutis et auctoritatis a latere nostro, de numero eorundem fratrum nostrorum sanctae Romanae Ecclesiae cardinalium, Vincentiam mittere, qui initium concilii facerent, praelatosque undique venientes exciperent, et ea, quae iudicarent esse opus, agerent et tractarent, quoad nos, ab itinere et negotio pacis reversi, omnia accuratius dirigere possemus. Interim vero in illud sanctum opus maximeque necessarium, tractationem videlicet pacis inter principes, incubuimus, et quidem omni animi studio, omni pietate ac diligentia. Testis est nobis Deus, cuius freti clementia, nosmetipsos itineris et vitae periculo exposuimus. Nostra testis conscientia, quae nihil habet hac in re quidem, in quo nos arguat, aut praetermissae aut non quaesitae ad pacificandum occasionis. Principes ipsi testes, quos tam saepe, tamque vehementer nunciis, literis, legatis, monitis, hortatu precibusque omnibus obsecravimus ut simultates deponerent, ut in societatem coirent, ut christianae reipublicae, in maximum et propinquum iam adductae discrimen, communibus studiis et subsidiis optularentur. Iam vero testes illae vigiliae

Interea legationem Vincentiam misit ut initium concilii facerent.

atque curae, illi diurni nocturnique animi nostri labores, gravesque sollicitudines, quas ob hanc rem et causam plurimas iam suscepimus, nec tamen ad optatum exitum nostra consilia et acta adhuc perducta sunt. Ita enim visum Domino Deo est, quem tamen non desperamus aliquando optata nostra benignius respecturum; ipsi quidem, quantum in nobis fuit, nihil, quod esset nostro pastorali officio debitum, in hac re omisimus. Quod si qui sunt, qui actiones pacis nostras in aliam interpretentur partem, dolemus quidem, sed tamen in dolore nostro gratias Deo omnipotenti agimus, qui, ad exemplum et doctrinam patientiae nostrae, suos voluit apostolos haberi dignos qui pro nomine Iesu, qui pax nostra est, contumeliam paterentur.

Induciae itaque decennales initio sunt inter imperatorem et regem mediante Pontif. ut hic.

§ 6. Verum in illo congressu colloquioque nostro, quod Nicææ habitum est, etsi peccatis nostris impediens, inter duos principes vera et perpetua pax non potuit confici, induciae tamen decennales factae sunt; quarum opportunitate nos sperantes et sacrum concilium commodius celebratum iri, et deinde ex concilii auctoritate perfici posse pacem, apud principes institimus ut et ipsi venirent ad concilium et praelatos suos praesentes ducerent, absentesque accerserent. Qui cum de utroque se excusassent, quod et ipsis redire in regna sua tum necesse esset, et praelatos, quos secum habuissent, itinere atque impendiis fessos atque exhaustos, recreari et refici oportere, nos hortati sunt ut aliam quoque prorogationem temporis habendi concilii decerneremus.

Concilium Pontifex prorogat ad festum Paschae ex rationibus hic assignatis.

§ 7. Qua in re concedenda cum essemus aliquantum difficiles, literas interim a legatis nostris, qui Vincentiae erant, accepimus, transacto iam et longius praeterito concilii ineundi die, unum vix aut alterum ex externis nationibus praelatum Vincentiam se contulisse. Quo nuncio accer-

pto, cum videremus eo tempore nulla iam ratione haberi concilium posse, ipsis principibus concessimus ut differretur tempus agendi concilii usque ad sanctum Pascha, diemque festum futurae dominicae Resurrectionis. Cuius nostri praeccepti expectationisque decretae literae Genuae anno Incarnationis Domini millesimo quingentesimo trigesimo octavo, quarto kalendas iulii, factae publicataeque sunt; atque hanc dilationem eo propensius fecimus quod pollicitus est nobis uterque princeps legatos suos Romam ad nos se missurum, ut ea, quae ad perfectionem pacis reliqua essent, neque Nicææ, ob brevitatem temporis, potuerant omnia confici, Romae commodius coram nobis agerentur et tractarentur; et, ob hanc rationem, etiam a nobis ambo petierunt ut haec pacificationis procuratio concilii celebrationi praeponeretur, cum ipsum concilium, pace facta, multo deinde utilius et salutaris christianae reipublicae futurum esset. Semper enim haec pacis spes nobis iniecta, principum nos voluntatibus assentiri hortata est. Quam spem vehementer auxit, post discessum a Nicæa nostrum, ipsorum duorum principum inter se benevola amicaque congressio, quae maxima nostra cum laetitia a nobis intellecta, confirmavit nos in bona spe, ut tandem aliquando nostras preces apud Deum exauditas, et vota pacis accepta esse crederemus.

§ 8. Hanc igitur pacis conclusionem cum et expectarem et urgerem, nec solum duobus antedictis principibus, verum etiam carissimo in Christo filio nostro Ferdinando, regi Romanorum, videretur actionem concilii, nisi pace facta, suscipi non oportere; cunctique a nobis per literas suosque oratores contenderent ut alias rursus temporis prorogationes faceremus, praecipue autem instaret serenissimus Caesar, promississe se demon-

Deinde ex causis, de quibus hic, concilium a eius beneplacitum suspendit per quasdam eius literas, quas hic non habes.

strans iis, qui a catholica unitate dissentiant, se operam suam apud nos interpositurum ut aliqua concordiae ratio iniretur, quod, ante suam in Germaniam profectioem, apte non posset fieri. Nos, eadem semper spe pacis et tantorum principum voluntate adducti, cum praesertim cerneremus ne ad dictum quidem Resurrectionis festum alios praelatos Vincentiam convenisse, prorogationis nomen iam fugientes, quod tam saepe frustra fuerat repetitum, celebrationem generalis concilii ad nostrum et Sedi Apostolicae beneplacitum suspendere maluimus; itaque fecimus, et de suspensione huiusmodi literas ad singulos supradictorum principum decima die iunii, millesimo quingentesimo trigesimonono, dedimus, sicut ex illis perspicue potest intelligi. Ea itaque suspensione necessario per nos facta, dum tempus illud magis idoneum a nobis pacisque aliqua conclusio expectatur, quae et dignitatem postea frequentiamque concilio, et christianae reipublicae praesentiorum salutem erat allatura, christianae interea res in deterius quotidie prolapsae sunt; Hungaris, rege ipsorum mortuo, Turcam vocantibus; Ferdinando rege bellum in eos movente; Belgis ad defectionem a Caesare ex parte quadam incitatis, cuius defectionis comprimendae causa, per Galliam amicissime et cum rege christianissimo concordissime, magno benevolae inter eos voluntatis indicio, transiens in Belgas serenissimus Caesar, et illinc deinde in Germaniam profectus, conventus Germaniae principum et civitatum, tractandae eius, quam dixerat, concordiae causa, habere coepit. Sed cum, spe pacis iam deficiente, ille quoque modus curandae in conventibus tractandaeque concordiae ad maiores potius discordias concitandas aptus esse videretur, inducti fuimus ad pristinum concilii generalis remedium reverti; idque per legatos nostros

sanctae Romanae Ecclesiae cardinales ipsi Caesari obtulimus. Quod etiam postremo et praecipue in Ratisbonensi conventu egimus, cum illic dilectus filius noster, Gaspar tituli Sanctae Praxedis cardinalis Contarenus, summa doctrina et integritate legatum nostrum ageret. Nam cum id, quod ne accideret antea veriti eramus, ex eius conventus sententia peteretur a nobis ut ab Ecclesia dissentientium quosdam articulos tolerandos declararem, quoad per oecumenicum concilium illi excuterentur et deciderentur; idque nobis, ut concederemus, neque christiana et catholica veritas, neque nostra et Sedis Apostolicae dignitas permetteret, palam potius concilium, ut quamprimum fieret, proponi mandavimus. Neque vero in alia umquam sententia et voluntate fuimus, quam ut primo quoque tempore concilium oecumenicum et generale congregaretur; sperabamus enim ex eo et pacem populo christiano et christianae religionis integritatem posse recuperari; verumtamen id cum bona gratia et voluntate christianorum principum habere volebamus. Quam voluntatem dum expectamus, dum observamus tempus absconditum, tempus beneplaciti tui, o Deus, aliquando tandem decernere compulsi sumus omne esse tempus beneplacitum Deo, cum de rebus sanctis et ad christianam pietatem pertinentibus consilia ineuntur.

§ 9. Quapropter videntes, maximo quidem animi nostri cum dolore, rem christianam quotidie in peius ruere, Hungaria a Turcis oppressa, Germanis periclitantibus, ceteris omnibus metu moeroreque afflictis, nullius iam principis consensum expectare, sed tantum Dei omnipotentis voluntatem et christianae reipublicae utilitatem attendere constituimus. Itaque, cum Vincentiam amplius non haberemus, cuperemusque cum universae christianorum salutis, tum Germanicae nationis incommodis, in eligendo per nos novo con-

Cum autem res catholicae reipublicae quotidie in peius prolaberentur, concilium in Tridentina civitate celebrandum fore decrevit.

cilii habendi loco, consulere, aliquotque locis propositis, ipsam Tridentinam civitatem ab ipsis desiderari videremus; nos, etsi in citeriore Italia commodius omnia tractari posse iudicabamus, ad eorum tamen postulationes nostram voluntatem paternam charitate defleximus. Itaque Tridentum civitatem elegimus, qua in civitate oecumenicum concilium ad proxime venturas kalendas novembris haberetur, idoneum locum illum statuentes, quo ex Germania quidem, aliisque Germaniae finitimis nationibus facillime, ex Gallia, Hispania ceterisque provinciis remotioribus non difficiliter episcopi et praelati convenire possent. Dies autem concilii ea a nobis spectata est, quae spatium in se haberet et publicandi per christianas nationes nostri huius decreti, et facultatis omnibus praelatis ad veniendum tribuendae. Quo minus autem annum tempus praefiniremus mutando concilii loco, sicut quibusdam constitutionibus alias praescriptum est, ea res fuit in causa quod longius extrahi spem sanandae aliqua in parte christianae reipublicae, quae tot detrimentis et calamitatibus affecta est, nolimus. Et tamen videmus tempora, agnoscimus difficultates, quid sperari possit ex consiliis nostris incertum esse intelligimus. Sed quia scriptum est: *Revela Domino viam tuam, et spera in eo, et ipse faciet*, magis Dei clementiae et misericordiae confidere, quam nostrae imbecillitati diffidere constituimus. Saepe enim fit in bonis operibus incipiendis ut, quod humana consilia non valent, divina virtus efficiat.

Indictio sacri concilii Tridentini ad kal. novembris MDCXLII.

§ 10. Huius igitur ipsius Dei omnipotentis Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, ac beatorum eius apostolorum Petri et Pauli auctoritate, qua nos quoque in terris fungimur, freti atque subnixi, de venerabilium item fratrum nostrorum sanctae Romanae Ecclesiae cardinalium consilio et

assensu, sublata amotaque suspensione, de qua supra commemoratum est, quam per praesentes tollimus et amovemus, sacrum oecumenicum et generale concilium in civitate Tridentina, loco commodo et libero, omnibusque nationibus opportuno, ad kalendas proximas novembris anni praesentis, ab Incarnatione Domini millesimi quingentesimi quadragesimi secundi, incipiendum, proseguendum et, eodem Domino adiuvante, ad ipsius gloriam atque laudem et christiani totius populi salutem, absolvendum perficiendumque indicimus, annunciamus, convocamus, statuimus atque decernimus.

§ 11. Omnes omnibus ex locis, tam venerabiles fratres nostros patriarchas, archiepiscopos, episcopos et dilectos filios abbates, quam alios quoscumque, quibus iure aut privilegio in conciliis generalibus residendi, et sententias in eo dicendi permessa potestas est, requirentes, hortantes, admonentes, ac nihilominus eis vi iurisurandi, quod nobis et huic sanctae Sedi praestiterunt, ac sanctae virtute obedientiae, aliisque sub poenis, iure aut consuetudine in celebrationibus conciliorum adversus non accedentes ferri et proponi solitis, mandantes atque praecipientes ut ipsimet, nisi forte iusto detineantur impedimento, de quo tamen fidem facere compellantur, aut certe per suos legitimos procuratores et nuncios, sacro huic concilio omnino adesse et interesse debeant.

§ 12. Supra autem dictos imperatorem regemque christianissimum, necnon ceteros reges, duces, principes, quorum praesentia, si alias umquam, hoc quidem tempore maxime sanctissimae Christi fidei et christianorum omnium futura est salutaris, rogantes atque obsecrantes per viscera misericordiae Dei et Domini nostri Iesu Christi, cuius fidei veritas et religio et intus et extra graviter iam op-

Monitio et praecipitum ut praelati accedant ad concilium.

Hortatio ut imperator, reges et principes intersint concilio per se ipsos aut legatos.

pugnatur, ut, si salvam volunt christianam esse rempublicam, si se Domino obstrictos et obligatos, pro maximis Illius erga se beneficiis intelligunt, ne deserant ipsius Dei causam et negotium; ipsimet ad sacri concilii celebrationem veniant, in quo ipsorum pietas atque virtus communi utilitati salutisque suae ac ceterorum, et temporali et aeternae, plurimum est profutura. Sin autem (id quod nollemus) accedere ipsi non poterunt, at graves saltem viros legatos cum auctoritate mittant, qui personam principis sui quisque et cum prudentia et cum dignitate possint in concilio referre. In primis vero ut id curent, quod ipsis facillimum est, ut ex suis cuiusque regnis ac provinciis episcopi et praelati, sine tergiversatione et mora, ad concilium profiscantur. Quod maxime quidem a praelatis principibusque Germaniae Deum ipsum atque nos impetrare aequum est; ut, cum eorum praecipue causa ipsisque cupientibus concilium indictum sit, et in ea civitate indictum, quae ab eis est desiderata, non graventur ipsi sua cunctorum praesentia id celebrare et ornare, quo melius atque commodius, quae ad integritatem et veritatem christianae religionis, quae ad bonorum morum reductionem emendationemque malorum, quae ad christianorum inter se, tam principum quam populorum, pacem, unitatem concordiamque pertineant, et quae ad repellendos impetus barbarorum et infidelium, quibus illi universam christianitatem obruere moliantur, sint necessaria, Deo nostris consultationibus praecunte, et lumen sapientiae suae ac veritatis mentibus nostris praefereute, agi in dicto sacro oecumenico concilio et, conspirante omnium charitate, consuli, tractari, confici, ad optatosque exitus deduci quamprimum et quam optime possint.

§ 13. Atque ut nostrae hae literae et quae in eis continentur ad notitiam eun-

ctorum, quorum oportet, perveniant, neve quis illorum ignorantiae excusationem praetendat, cum praesertim, etiam non ad omnes eos, quibus nominatim illae essent intimandae, tutus forsitan pateat accessus; volumus et mandamus ut in basilica Vaticana Principis Apostolorum, et in ecclesia Lateranensi, cum ibi multitudo populi ad audiendam rem divinam congregari solita est, palam, clara voce, per Curiae nostrae cursores aut notarios aliquos publicos legantur, lectaeque in valvis dictarum ecclesiarum, itemque Cancellariae Apostolicae portis et Campi Florae solito loco affigantur, ubi ad lectionem et notitiam cunctorum aliquamdiu expositae pendeant; cumque inde amovebuntur, earum nihilominus exempla in eisdem locis remaneant affixa.

§ 14. Nos enim per lectionem, publicationem affixionemque huiusmodi omnes et quoscumque, quos antedictae nostrae literae comprehendunt, post spatium duorum mensium a die literarum publicationis et affixionis, ita volumus obligatos esse atque adstrictos, ac si ipsimet illae coram lectae et intimatae essent; transumptis quidem earum, quae manu publici notarii scripta aut subscripta et sigillo personae alicuius ecclesiasticae in dignitate constitutae munita fuerint, ut fides certa et indubitata habeatur, mandamus atque decernimus.

§ 15. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae indictionis, annunciationis, convocationis, statuti, decreti, mandati, praecipiti et obsecrationis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis dominicae millesimo

Forma publicandae litterae constitutionem.

Constitutio ista ligat post duos menses a die publicationis.

Sanctio poenalis.

quingentesimo quadragesimo secundo, XI kal. iunii, pontificatus nostri anno VIII.
Dat. die 22 maii 1542, pontif. anno VIII.

XLIII.

Deputatio nonnullorum S. R. E. cardinalium generalium inquisitorum haereticae pravitatis, cum amplissima auctoritate.

Paulus episcopus servus servorum Dei,
ad futuram rei memoriam.

Esordium.

Licet ab initio nostrae ad summi apostolatus apicem assumptionis id semper nobis cordi fixum institerit, ut fides catholica ubique floreret et augetur, ac omnis haeretica pravitas a christifidelibus nostra diligentia procul pelleretur, necnon diabolica fraude seducti viam veritatis cognoscerent, et ad gremium et unitatem ecclesiae reducerentur; et si qui, animi perversitate ducti, in eorum damnato proposito persisterent, ita plecterentur, ut eorum poena aliis transiret in exemplum. Nihilominus sperantes quandoque eosdem sic seductos, tum Dei omnipotentis misericordia, tum fidelium orationibus, ac doctorum virorum praedicationibus, errores suos recognituros et, illis abiuratis, ad sanctam Ecclesiam catholicam redituros, etsi id aliquantum differrent, auctoritate sacri oecumenici et generalis concilii, quod ad id in primis propediem celebrare sperabamus, deterritos, veram et catholicam fidem amplecturos, et ea mediante in semitis iustitiae ambulaturos fore, negotium inquisitionis haereticae pravitatis huiusmodi in hanc usque diem distulimus.

Causa huius institutionis.

§ 1. Verum cum concilium huiusmodi ex diversis rationabilibus causis, et praesertim bellorum turbinibus, quae hactenus inter principes christianos vigerunt, nondum inchoari potuerit, et humani ge-

neris hoste procurante, fidelium animi novis haeresibus in dies magis polluantur, omniaque schismatis dissidiis repleantur, lacereturque fere christiani nominis unitas, inconsutilisque Christi tunica scindatur.

§ 2. Nos ne, dum dies concilii per nos novissime indicti expectatur, omnia in deterius labantur providere volentes, ac nequeuntes per nos solos, aliis etiam arduis occupatos curis, omnia exequi, dilectorumque filiorum nostrorum Ioannis Petri Sancti Clementis, Ioannis S. Sixti, Petri Pauli S. Balbinae, Bartholomaei S. Caesarei, Dionysii S. Marcelli, et Thomae S. Silvestri tituli presbyterorum cardinalium fidem, doctrinam et virtutem perspectas habentes, ac de eis plurimum in Domino confidentes, eosdem Ioannem Petrum et Ioannem ac Petrum Paulum et Bartholomaeum, necnon Dionysium et Thomam, cardinales, nostros et apostolicae Sedis in omnibus et singulis reipublicae christianae civitatibus, oppidis, terris et locis, tam citra quam ultra montes, ubilibet etiam in Italia consistentibus ac in Romana Curia, super negotio fidei, commissarios et inquisitores generales et generalissimos, auctoritate apostolica, tenore praesentium constituimus et deputamus.

§ 3. Ac eis contra omnes et singulos a via Domini et fide catholica aberrantes, seu de eadem fide male sentientes, aut alias quomodolibet de haeresi suspectos, illorumque sequaces, fautores et defensores, ac eis auxilium, consilium vel favorem, publice vel occulte, directe vel indirecte, praestantes, cuiuscumque status, gradus, ordinis, conditionis, praeminentiae fuerint, etiam absque ordinariis locorum, etiam in causis, in quibus ipsi de iure intervenire habent, inquirendi; et per viam inquisitionis vel investigationis, seu alias, etiam ex officio, procedendi; ac cul-

Institutio congregat. card. S. inquisitionis.

Iurisdictio et facultates dictae congregationis proceden. contra quoscumque in negotio fidei.

pabiles quoscumque seu suspectos praecedentibus inditiis, carceribus mancipandi; ac contra eos usque ad finalem sententiam inclusive procedendi, et culpabiles repertos, poenis, iuxta canonicas sanctiones debitis, puniendi; ac ultimo supplicio damnatorum bona, prout iuris fuerit, publicandi.

Officiales eligendi.

§ 4. Necnon, ad effectum praemissorum, procuratorem fiscalem et notarios publicos et alios officiales ad praemissa necessarios et opportunos, etiam clericos sive religiosos, cuiuscumque Ordinis fuerint, deputandi et constituendi.

Degradationem clericor. committendi.

§ 5. Et si necesse fuerit aliquos clericos saeculares, aut cuiuscumque Ordinis regulares, etiam in sacris et presbyteratus ordinibus constitutos, propter praemissa, degradari, per quemcumque catholicum antistitem, quem praedicti cardinales duxerint deputandum, convocatis et sibi ad hoc assistentibus duobus abbatibus, aut aliis personis in dignitate ecclesiastica constitutis, ad actualem degradationem eorumdem clericorum, eorumque Curiae saeculari traditionem seu dimissionem, alias, prout etiam iuris fuerit, procedi faciendi.

Contradictores coercendi.

§ 6. Ac contradictores quoslibet et rebelles sententiis, censuris et poenis ecclesiasticis ac privationis omnium et singulorum beneficiorum et officiorum ecclesiasticorum per eos quomodolibet obtentorum, necnon inhabilitationis ad illa et alia in posterum obtinenda, aliisque opportunis iuris remediis, appellationis diffugio semoto, compescendi.

Auxilium brachii saecularis invocandi etc.

§ 7. Et auxilium brachii saecularis invocandi, omniaque et singula alia, quae praedicti cardinales, ad haereses et in fide huiusmodi errores, ad praesens in republica christiana ubilibet vigentes, reprimendos et radicitus extirpandos, necessaria fore cognoverint, et ad officium inquisitionis haereticae pravitatis de iure

pertinent, faciendi, gerendi, ordinandi, exercendi et exequendi.

§ 8. Necnon ad praemissa omnia et singula in quibusvis civitatibus, terris et locis, de quibus eisdem cardinalibus videbitur, et quoties ipsi cardinales opus esse cognoverint, alias personas ecclesiasticas idoneas, literatas et Deum timentes, in theologia magistros, seu in altero iurium doctores, licentiatos, baccalaureos, in aliqua Universitate Studii generalis graduatos, in trigesimo eorum aetatis anno ad minus constitutos, seu ecclesiarum cathedralium canonicos, vel alia dignitate ecclesiastica praeditos, cum simili aut limitata facultate, substituendi et subdelegandi; ac eos, in toto vel in parte, simul vel successive, ad eorumdem cardinalium libitum, etiam in negociis et causis per eos tunc incoeptis, revocandi et loco ipsorum alios similiter qualificados deputandi, ita tamen quod praedicti cardinales et alii ab eis pro tempore deputati de absolutionibus et reconciliationibus reorum, qui ad veritatis lumen redire voluerint, quas nobis expresse reservamus, ac aliis, quam haeresis crimen sapientibus, delictis et excessibus se intromittere nequeant, plenam et omnimodam facultatem eisdem auctoritate et tenore concedimus.

Inquisitores ubi locorum deputandi.

Appellationes ab aliis inquisitoribus interpositas decidendi.

§ 9. Et nihilominus, auctoritate et tenore praemissis, statuimus et ordinamus quod omnes et singulae appellationes per eos, contra quos vigore praesentium procedi contigerit, a quibuscumque per ipsos cardinales deputatis pro tempore interponendae, ad eosdem cardinales devolvi debeant; ipsique cardinales causas appellationum huiusmodi, cum omnibus et singulis earum incidentibus, dependentibus, emergentibus, annexis et connexis, audire, cognoscere et decidere.

Ac in quacumque instantia fuerint, sine debito terminare, ac executioni debitae demandare.

In Curia et extra
claudi et
inhibendi.

§ 10. Et tam in causis appellationum huiusmodi quam alias, ad effectum praemissorum omnium, quo opus fuerit, tam in dicta Curia quam extra eam et in partibus, etiam per edictum publicum, constituto summarie et extrajudicialiter de non tuto ad eos accessu, citare, ac quibus inhibendum fuerit, inhibere; et appellantes simpliciter vel ad cautelam a quibuscumque excommunicationis et aliis sententiis, censuris et poenis ecclesiasticis in eos latis absolvere possint, prout de iure fuerit faciendum. Decernentes quaecumque per ipsos cardinales, seu ab eis deputatos in praemissis quomodolibet pro tempore gesta, plenam roboris firmitatem obtinere et perpetuo inviolabiliter observari debere.

Clausula sub-
late.

§ 11. Et sic per quoscumque iudices et commissarios, quavis auctoritate fungentes, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere; nec non irritum et inane quidquid secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio con-
trariorum.

§ 12. Non obstantibus felicis recordationis Bonifacii Papae VIII, praedecessoris nostri, qua cavetur ne quis extra civitatem suam vel dioecesim, nisi in certis casibus, et in illis ultra unam diaetam a fine suae dioecesis ad iudicium evocetur; seu ne iudices, qui a Sede praedicta deputati fuerint, contra quoscumque procedere, aut aliis vices suas committere praesument; et de duabus diaetis in concilio generali edita; ac aliis constitutionibus et ordinationibus apostolicis contrariis quibuscumque; aut si personis praedictis, vel quibusvis aliis, communiter vel divisim, ab eadem sit Sede indultum quod interdici, suspendi vel excommunicari, aut extra vel ultra certa loca ad iudicium evocari non possint, per literas apostolicas non fa-

cientes plenam et expressam ac de verbo ad verbum de indulto huiusmodi mentionem; et quibusvis aliis privilegiis, indulgentiis et literis apostolicis, sub quibuscumque tenoribus et formis quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis, per quae praesentium literarum, et iurisdictionis ipsorum cardinalium in praemissis executio impediri quomodolibet vel differri possit, quae, quoad hoc, ipsis aut alicui eorum minime suffragari posse vel debere decernimus.

§ 13. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis, deputationis, reservationis, concessionis, statuti, ordinationis et decreti infringere etc.

Sanctio pen-
alis.

Datum Romae apud S. Marcum, anno Incarnationis dominicae MDXLII, XII kalendas augusti, pontificatus nostri anno VIII.

Dat. die 21 iulii 1542, pontif. anno VIII.

XLIV.

Iurisdictio cardinalis archipresbyteri et iudicis causarum capituli clericorum et aliarum personarum ecclesiae S. Petri principis apostolorum de Urbe vel eorum interesse concernentium ¹.

Paulus Papa III, motu proprio, etc.

Cum dilectus filius Alexander, S. Laurentii in Damaso diaconus cardinalis Farnesius, S. R. E. vice-cancellarius, secundum carnem nepos noster, archipresbyteratum Principis Apostolorum de Urbe, tunc certo modo vacantem, assecutus fuerit; et nos eidem Alexandro, dum alias archipresbyteratum S. Mariae Maioris de Urbe obtineret, ne canonici et capitulum ac cappellani dictae ecclesiae S. Mariae Ma-

Hic Pontifex archipresbytero ecclesiae B. Mariae Maioris iurisdictionem dedit, de qua supra in constitutione Cum sicul;

¹ Hanc iurisdictionem ampliavit Sixtus V constitutione *Cum ex debito*: ideo praetermisi aliam bullam Pii IV, editam die XXII septembris MDLXV, quae istam confirmabat.

ioris, pro rebus et negotiis suis et dictae ecclesiae, coram diversis Urbis iudicibus litigare et conveniri contingeret, ac laboribus et expensis fatigarentur, omnes et singulas causas, tunc praesentes et futuras, tam contra ¹ quascumque personas, quovis nomine nuncupatas, collegium, capitulum et universitatem motas et movendas, etiam civiles et criminales, etiam super quibuscumque pecuniarum summis, censibus, canonibus, responsionibus, etiam instrumentales, etiam ex obligationibus in ampliori forma Camerae Apostolicae orientes, coram quibuscumque Urbis iudicibus, et S. R. E. cardinalibus et Rotae auditoribus ad nos advocantes, illas praedicto Alexandro cardinali, etiam similiter summarie, simpliciter et de plano, sine strepitu et figura iudicii, sola facti veritate inspecta, et quatenus opus esset, extrajudicialiter audientas et decidendas commissemus, prout in aliis diversis rescriptis, etiam motu proprio etc. manu nostra signatis, quas et illorum tenores totos et compendia, ac si de verbo ad verbum praesenti inserta forent, pro sufficienter expressis et insertis haberi volumus; ipseque Alexander cardinalis et archipresbyter in dicta basilica venerabilem fratrem nostrum Franciscum Sfondratum vicarium suum constituerit et deputaverit.

Eandem modo
tribuit archi-
presbytero S.
Petri;

§ 1. Nos, qui dictam basilicam S. Petri et illius canonicos, beneficiatos et clericos, et dictae basilicae proprios cappellanos, ac alios in eadem basilica deservientes non minori dilectione quam praedictam basilicam Sanctae Mariae Maioris prosequimur, paremque etiam respectum ad dictum Alexandrum cardinalem et archipresbyterum habentes, omnes et singulas iurisdictiones, potestates, auctoritates et facultates, sibi alias, tamquam de basilica Sanctae Mariae Maioris archipresbytero, concessas, ad eundem Alexandrum cardinalem, ad praesens basilicae praedictae

¹ Adde ipsos, quam per ipsos contra Cherub. (R. T.).

archipresbyterum, suosque in dicta basilica successores extendimus et ampliamus.

Immo de novo
concedit.

§ 2. Et nihilominus, motu et scientia similibus, omnes et singulas causas, etiam beneficiales, profanas et mixtas et compromissas, tam civiles quam criminales, inter dictos canonicos et capitulum ac beneficiatos et clericos atque cappellanos respective seu quemcumque eorum ex una, et quascumque personas alias, loca, collegia vel universitates, quam inter dictos capitulum et canonicos vel eorum quemlibet et beneficiatos clericos seu cappellanos praefatos, vel quemcumque eorum, coram quibuscumque iudicibus ordinariis, commissariis et executoribus, etiam S. R. E. cardinalibus et Rotae auditoribus et locatenentibus, super quibuscumque rebus, bonis et pecuniarum summis vertentes et pendentes, partibus ex altera, respective ad nos per praesentes advocantes, illamque et illas in statu et terminis, in quibus ad praesens reperiuntur, et quas in futurum moveri etiam de novo contigerit, tam active quam passive, per priores, canonicos, capitulum, beneficiatos, clericos, cappellanos seu eorum quemlibet beneficiatos clericos, contra quascumque personas, quovis nomine nuncupatas, collegium, capitulum et universitatem, societates, hospitalia et loca quaecumque, quantumcumque respective privilegiatos et privilegiata, etiam per praedictos canonicos et capitulum contra beneficiatos, clericos, cappellanos praedictos, super quibuscumque pecuniarum summis, beneficiis ecclesiasticis, censibus, responsionibus, etiam vinearum, rebusque et bonis, ad quamcumque summam pecuniarum, numerum, quantitatem et valorem ascendentes, rebusque aliis in actis causae et causarum huiusmodi latius deductis et deducendis, et illorum occasione, cum omnibus et singulis suis incidentibus, dependentibus, emergentibus,

annexis et connexis, eidem Alexandro archipresbytero et praefato vicario, necnon eiusdem Alexandri successoribus, summarie, simpliciter et de plano, sine strepitu et figura iudicii, sola facti veritate inspecta, et quatenus opus sit, executive, etiam manu regia, absque terminis substantialibus et alicuius telae iudiciariae observatione, sine confectione registri sive extractus, quacumque appellatione postposita, etiam non frivola, audienda, cognoscenda, decidenda fineque debito terminanda, tenore praesentium de novo committimus et mandamus perpetuis temporibus duraturarum.

Cum potestate citandi in Curia et extra etc.;

§ 3. Cum potestate dictas partes respective et omnes alios, quos opus sit et sua communiter vel divisim interesse putantes, in executione citationum nominandos in Romana Curia et extra eam, etiam per edictum publicum, constituo summarie et extraiudicialiter de non tuto accessu, citandi; ac eisdem omnibus et singulis iudicibus supradictis, et quibus et quoties opus fuerit, etiam sub censuris ecclesiasticis et pecuniariis poenis, suo arbitrio moderandis et applicandis, etiam per simile edictum, inhibendi; et in eventum non paritionis, poenas et censuras praedictas damnabiliter incurrisse et incidisse declarandi, aggravandi, reaggravandi, interdicendi et brachii saecularis auxilium invocandi, locoque sententiae seu sententiarum prolatarum, mandatum et mandata executiva in forma solita et consueta discernendi; illudque vel illa et quicquid per eos vel alterum vestrum iudicatum fuerit exequendi; expensas quascumque taxandi, moderandi; in causisque et omnibus et singulis praedictis vel eorum quolibet, seu quolibet praemissorum, etiam singulis diebus et horis, praeterquam in honorem Dei feriatis, procedendi.

§ 4. Necnon canonicos et capitulum ac beneficiatos clericos et cappellanos

praedictos, sive eorum quemlibet a vinculo iuramenti, ad effectum agendi, aliisque censuris ecclesiasticis et poenis, quatenus oportuerit, absolvendi; omniaque alia et singula faciendi, gerendi et exercendi in praemissis necessaria, seu quomodolibet opportuna.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, stylo Palatii, regula Cancellariae Apostolicae prohibentis mandata executiva alias quam sub plumbo expediri non possint, facultatibus et iurisdictionibus cardinalibus et quibuscumque Urbis iudicibus, sub quavis verborum forma et regula urgentissimis, per nos eisdem concessis et innovatis, quas etiam et illarum tenores, ac si de verbo ad verbum specialis mentio facta foret, pro expressis habentes, ceterisque contrariis quibuscumque. Statum etc. et merita causae et causarum praedictarum, nominaque et cognomina, qualitates partium et personarum praedictarum, necnon rerum collegii et capituli etc., praemissorumque omnium singulorum ac aliorum de necessitate exprimendos tenores pro insertis et sufficienter expressis habentes. Et quod praesentium sola signatura sufficiat et ubique fidem faciat.

Fiat motu proprio. A.

(Papae subscriptio).

Et quod praesentis motus proprii sola signatura sufficiat, et ubique, in iudicio et extra, fidem faciat, regula contraria edita non obstante, et de extensione et nova commissione et mandato praedictis ad vitam praedicti reverendissimi Alexandri seu quamdiu archipresbyteratum basilicae Sancti Petri obtinuerit tantum.

§ 6. Et quoad causas criminales, citra tamen poenam sanguinis et corporum afflictivam, et quoad causas pendentes inter alias quam ipsius basilicae personas, pro rebus canonicos et capitulum ac be-

Iuramentaque personarum dictae basilicae ad effectum agendi etc. relaxandi.

Quibuscumque non obstantibus.

Declaratio iurisdictionis.

neficiatos Sancti Petri huiusmodi tangentibus dumtaxat.

Datum Romae apud S. Petrum, kalendis novembris, anno IX.

Dat. die 1 nov. 1542, pontif. anno IX.

XLV.

Iurisdictio et facultates vicarii Summi Pontificis in alma Urbe eiusque districtu ¹.

Paulus episcopus servus servorum Dei, venerabili fratri Philippo, episcopo Burgi S. Sepulcri, in nostra urbe ac eius suburbiis et districtu nostro in spiritualibus vicario, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Licet ecclesiarum omnium universalis cura et populi christiani regimen ad vigilantiam nos inducat, Romana tamen urbs incluta, quam caput orbis divina clementia stabilivit, mentem nostram sollicitat ut de ipsius ecclesiarum statu prospero et salubri attentius et diligentius ita procuremus, ut spiritualiter et temporaliter felicioribus successibus congruum suscipiant incrementum.

§ 1. De tua ergo laudabili vita, morum gravitate, probata fide et circumspectione

¹ Habet etiam vicarius cognitionem causarum puellarum despersarum nuncupatarum, in Urbe, ex bulla Clementis VIII, *Debitum*; necnon causarum hospitalis S. Spiritus, ut in dicti Clementis constitutione *Cum sicut*; et pariter causarum collegii scholarum S. Hieronymi ex bulla Pauli V, *Altitudo*. — De hac iurisdictione aliquid vide in const. 1 Pauli II, *Licet*, tom v, pag. 182, et constitutione xxxv Iulii II, *Decet*, ibid., pag. 311. Et circa lites movendas ab uxoribus contra maritos, habes const. *Cum sicut*, pag. 236 huius tomi. Quo vero ad causas hebraeorum, necnon et clericorum ac obligationum in forma Camerae, declarata est haec iurisdictione a Iulio III infra, in constitutione *Cum sicut*, et a Pio V in constitutione *Considerantes*, et a Clemente VIII in constitutione *In conferendis*, et postremo a Paulo V in constitutione *Universi*, § 4 et 7.

aliisque virtutum donis, quibus personam tuam, etiam familiari experientia, praeditam esse, iam dudum etiam in magnis almae Urbis nostrae gubernio, ac fabricae basilicae Principis apostolorum de Urbe negociis, et arduis causis tibi commissis percepimus, firmam in Domino spem gerentes, et sperantes quod ea, quae tibi committenda duxerimus, prudenter et fideliter exequeris, motu proprio, non ad tuam vel alterius pro te nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de nostra mera liberalitate et ex certa scientia, te, qui etiam cappellanus praelatus domesticus et in utraque signatura referendarius noster, ac ad eandem basilicam per nos deputatus, existis, necnon unum ex officiis scriptoriae literarum apostolicarum ex indulto apostolico obtines, in praefata urbe eiusque suburbiis et districtu vicarium nostrum in spiritualibus, quamdiu vixeris, cum honoribus, oneribus, redditibus et emolumentis consuetis, auctoritate apostolica, tenore praesentium constituimus et deputamus.

§ 2. Tibique omnia et singula ecclesias, monasteria, etiam monialium, et alia loca ecclesiastica, saecularia et regularia, Ordinum quorumcumque Urbis et eius districtus, et religiosos quoscumque utriusque sexus in illis commorantes et ad dictam urbem confluentes pro tempore, ac etiam ecclesias Sancti Anastasii et Sebastiani, Sancti Pauli et ad Tres Fontes, Sanctae Agnetis, Sancti Laurentii et Sancti Sabbae ac alia monasteria quaecumque, exempta et non exempta, eorumque personas visitandi, ac in capite et membris reformandi, necnon earum et cuiuslibet ipsarum excessus et crimina mulctandi, corrigendi et puniendi, prout secundum Deum videris expedire; necnon aedificia, quae in ecclesiis per te visitandis videbis ruinis supposita, auctoritate propria demolendi et demoliri faciendi, et rectores

Deputatio vicarii cum facultatibus

Monasteria et religiosos visitandi et coercendi;

ad ecclesiarum reparationem per fructuum subtractionem vel alias, prout tibi videbitur, cogendi, multasque ipsas, prout etiam tibi videbitur, moderandi et Camerae Apostolicae applicandi.

Causas LX flor. et mercedum summarie et alias, iuxta stylum Curiae, et commissarias, iuxta commissionem cognoscendi;

§ 3. Ac causas civiles et ordinarias, eas videlicet in quibus non agitur de maiori summa redditus LX flor. auri de Camera, aut illius summae valorem, secundum estimationem communem, non excedente, etiam de locatione et evacuatione ac pensione, responsione et devolutione casalium, praediorum et domorum, ac ratione vinearum, et mercedibus, etiam cuiuscumque summae et valoris existant, summarie, simpliciter et de plano, sine strepitu iudicii, sola facti veritate inspecta, cum aliquali petitione verbali, apud acta tamen redacta seu per viam monitorii, nullis terminis servatis, etiam qui de stylo seu ordinatione dicti Palatii Apostolici servari soliti sunt, alias vero more solito et iuxta stylum et consuetudinem Curiae officii vicariatus huiusmodi; ac alias commissiones iuxta illarum commissionum tenores et formas; ac etiam crimina per te, vel per te pro tempore deputatum auditorem, audiendi, decidendi et fine debito terminandi.

Appellationem a quinque infra reiciendi;

§ 4. Hoc etiam adiecto, ad lites abbreviandum, et partes a laboribus et expensis relevandum, quod a processibus et sententiis a quinque ducatis infra, auditis et intellectis partibus, et cuiuslibet ipsarum iuribus, in principali negotio, non possit per aliquem quomodolibet appellari, seu de nullitate dici, et appellatione et nullitate praedictis ac omnibus aliis inde secutis non obstantibus, servatis aliis servandis, ad executionem dictarum sententiarum libere procedere possis.

Causas miserabilium et alias non exced. duc. LX summarie cognoscendi;

§ 5. Necnon omnes et singulas causas alimentorum et alias miserabilium personarum, ac etiam aliorum quorumcumque, quae non excedunt summam sexaginta

1 Et figura add. Cherub. (n. r.).

ducatorum auri de Camera, summarie, simpliciter et de plano, sola facti veritate inspecta, manu regia, sine confectione registri, sicut tibi visum fuerit, cognoscendi, iudicandi et fine debito terminandi.

§ 6. Dilationes moratorias quascumque, etiam quinquennales, in causis mercedum et alimentorum, censuum, pensionum, responsionum, et in causis miserabilium personarum, viduarum, pupillorum, ecclesiarum et piorum locorum ac obligationum iuratoriarum reiciendi, et illis reiectis (nisi causa cognita concessae fuerint, aut aliter a nobis, motu proprio et ex certa scientia, rescriptum fuerit), debitores ad solvendum, remediis opportunis, etiam per censuras ecclesiasticas vel via executiva, prout tibi videbitur, compellendi.

§ 7. Carceres quoque visitandi, votum dandi, ac de carceratorum liberatione vel condemnatione ac pecuniarum solutionem cum ceteris visitantibus statuendi et ordinandi.

§ 8. Iudaeos omnes, etiam usurarios, bancarios, quoscumque clericos et beneficiatos Urbis ac eius districtus, religiosos, etiam Mendicantes, ac regulares omnes utriusque sexus, fraternitates, etiam laicorum, hospitalarios omnesque in ecclesiis et monasteriis beneficiatos ac deservientes, eorumque omnium res et bona iudicandi, et, tam civiliter quam criminaliter, coercendi et puniendi.

§ 9. Usurarum excessus, etiam dictis iudaeis toleratos, ad honestissimum modum reducendi; matrimoniorum causas omnesque alias, quae de iure ad vicarium nostrum dignoscuntur pertinere, audiendi et fine debito terminandi.

§ 10. Synodum in Romano clero, pro correctione malorum morum et pro necessitate, iuxta temporum opportunitates in clero occurrentes, ubi et quando liberit, celebrandi et congregandi; statuta

Moratorias in eis denegandi;

Carceres visitandi;

Iudaeorum causas et alias iudicandi;

Usurarios et alias causas iudicandi;

Synodum congregandi;

et ordinationes seu constitutiones pro tempore observanda edendi.

Ordines conferendi;

§ 11. Necnon per te vel aliquem catholicum antistitem, gratiam et communionem Apostolicae Sedis habentem, quem ad hoc, cum opus fuerit, duxeris eligendum et deputandum, ordines conferendi temporibus a iure statutis ac alia ecclesiastica sacramenta.

Ecclesias consecrandi;

§ 12. Ecclesias Urbis ac illius districtus praedictorum, illorumque coemeteria consecrandi, ac polluta (aqua tamen prius per te vel eundem vel alium antistitem, similes communionem et gratiam habentes, benedicta) reconciliandi.

Velita exercitia puniendi;

§ 13. Ac eos, qui festivis diebus vetita a iure exercitia fecerint, compescendi et puniendi.

Blasphematores et alios coercendi;

§ 14. Blasphematores, usurarios, iudaeos, periuros et quoscumque alios committentes crimen, quod ad ecclesiasticum forum et ad Curiam et iurisdictionem vicarii nostri, etiam iuxta facultates tibi et praedecessoribus tuis concessas, simpliciter vel mixtim, de iure vel consuetudine seu statuto, pertineat, non obstantibus quibuscumque significationibus ab aliis iudicibus factis seu faciendis, cognoscendi et puniendi.

Poenas piis operibus applicandi;

§ 15. Ac tam pro vasis, vestibus, tunicellis, planetis et similibus, quae de necessitate ad divinum honorem requirentur, tam pro ordinibus sacris celebrandis, quam pro sustentatione episcopi ordinantis ministrorumque eius ac notariorum, qui, ut accepimus, pro sigillo nihil accipiunt, saltem pro meris laboribus persolvendis, et aliis, quae de necessitate ad curam et regimen tui officii fieri debere videbuntur, de poenis in dicta Curia disponendi.

Omnia ad officium spectantia exequendi;

§ 16. Omniaque alia et singula faciendi, gerendi, disponendi, ordinandi, mandandi et exequendi, quae ad huiusmodi vicariatus officium de iure vel consuetudine aut alias quomodolibet pertinere digno-

scuntur, et quae omnes alii vicarii Urbis de iure, consuetudine vel privilegio facere, dicere et ordinare potuerunt.

Inobedientes coercendi;

§ 17. Necnon contradictores et facultati potestatique tuae huiusmodi contravenientes et illam perturbantes, ac rebelles quoscumque, quavis auctoritate fungentes, per ecclesiasticas et alias pecuniarias poenas, tuo arbitrio infligendas et moderandas, etiam per represalias, ubi et quando opus fuerit, correctionemque personalem, iuris remedio opportuno, appellatione postposita, compescendo, plenam, liberam et omnimodam, auctoritate apostolica, tenore praesentium, facultatem concedimus.

Causas civiles et criminales hinc indicatas cognoscendi;

§ 18. Et insuper quamvis, ut accepimus, huiusmodi vicariatus officii vigore, vicario pro tempore existenti, tam in civilibus quam in criminalibus clericorum Urbis et eius districtus matrimoniorum spiritualium illorumque connexorum, iudaeorum quoque ac hospitalium et hospitaliariorum, necnon confraternitatum laicorum quorumcumque ac collegiorum ecclesiasticorum et aliorum quorumvis, etiam forensium, ac quorumcumque in quibuscumque ecclesiis, monasteriis et cappellis Urbis praedictae deservientium, et residentium, locorum piorum et religiosorum quorumcumque, utriusque sexus, fratrum, monachorum, etiam Mendicantium quorumcumque, tam in dicta urbe commorantium quam ad illam pro tempore confluentium, causis, iurisdictione attributa fuerit; nihilominus super praemissis seu aliquibus eorum, per gubernatorem necnon senatorem Urbis ac auditorem causarum Curiae Camerae Apostolicae generalem, conservatores Camerae Urbis, et diversos alios iudices et officiales pro tempore existentes, dictum vicariatus officium pro tempore obtinentes, quam saepe, nonnullarum, ut ipsi asserunt, per Sedem Apostolicam eis concessarum literarum praetextu, perturbari et impediri contigit,

1 Cherub. legit quod loco quam (n. r.).

et aliquas ex huiusmodi causis ad se appropriare nituntur, in gravem dicti vicariatus officii iacturam ac damnum; nos iis occurrere et obviare ac dicti vicariatus officii indemnitati providere volentes, motu simili, in praemissis, etiam active et passive, tibi et pro tempore existenti vicario iurisdictionem huiusmodi hactenus semper competiisse et competere.

§ 19. Ac te in singulis venditionis, permutationis et alienationis rerum et bonorum ecclesiasticorum causis, etiam per supplicationem apostolicam commissis et committendis, tam in Urbe quam illius districtu praedictis, iudicem et executorem, quamdiu vixeris, fore et esse; ac venditiones, permutationes et alienationes huiusmodi, sine cognitione et approbatione tuis, pro tempore factas, minime valere decernimus et declaramus.

§ 20. Ac, pro potiori cautela, te successorum tuos in dicto vicariatus officio vicarios, in praemissis causis et circa praemissa, competentem iudicem, quamdiu vixeris, ut praefertur, constituimus et deputamus; et in eventum in quem per nos vel Sedem praedictam huiusmodi tua iurisdictione in praemissis, per praecuriam vel alias, tibi diminuta et abdicata, ac illa praefatis gubernatori aut senatori vel auditori, conservatoribus et quibuscumque aliis iudicibus et officialibus, quacumque auctoritate fungentibus, attributa fuisset, ex nunc illam motu simili restituimus et plenarie reintegramus. Ac omnes et singulos processus et sententias, quos et quas in gubernatorem vel senatorem seu auditorem, conservatores seu quoscumque iudices et officiales praefatos, in praedictum attributae et concessae tibi iurisdictionis praedictae, haberi vel promulgari contigerit, nullos et nullas nulliusque roboris vel momenti fore et esse. Ac res et personas, sub tua et tui vicariatus officii iurisdictione constitutas,

alicui alteri iudici, quacumque auctoritate, etiam cardinalatus honore, fulgenti, ex quacumque occasione, causa vel contractu, sub quavis forma celebrato, minime subesse nec subiici posse. Et ita per quoscumque iudices, etiam causarum dicti Palatii Apostolici auditores et S. R. E. cardinales interpretari, sententiari et declarari debere, sublata eis et cuilibet ipsorum quavis aliter interpretandi, sententiandi et iudicandi facultate et auctoritate; ac quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, irritum et inane, eisdem motu et scientia, decernimus et statuimus per praesentes.

§ 21. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon quibusvis privilegiis, indultis et literis apostolicis super praemissis, in praedictum dictae, ut praemittitur, per nos tibi attributae iurisdictionis aut coertionis, eisdem gubernatori, senatori, auditori, conservatoribus et aliis iudicibus et officialibus praefatis, ac quibuscumque aliis personis, sub iurisdictione vicariatus huiusmodi existentibus, in genere vel in specie, sub quibuscumque tenoribus et formis, per nos aut praedecessores nostros et Sedem praefatam concessis, approbatis et innovatis, quibus omnibus, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus, pro illorum sufficienti derogatione, specifica et expressa ac individua, non autem per clausulas generales idem importantes, sed de verbo ad verbum habenda mentio foret, eorum tenores pro sufficienter expressis habentes, harum serie specialiter et expresse, motu simili derogamus, et aliis praemissis ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis contrariis quibuscumque; aut si aliquibus personis aut ecclesiis, monasteriis vel Ordinibus, aut quibusvis aliis a praedicta sit Sede indultum quod capi, detineri et interdici, suspendi et excommunicari aut

Quibuscumque non obstantibus.

visitari non possint, per literas apostolicas non facientes plenam et expressam ac de verbo ad verbum de indulto huiusmodi mentionem, et quibuslibet aliis privilegiis, indultis et literis apostolicis, generalibus vel specialibus, quorumcumque tenoribus existant, et nostra propria manu non fuerint subscripta, per quae, praesentibus non expressa vel totaliter non inserta, effectus earum impediri valeat quomodolibet vel differri, et de quibus, quorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda sit in nostris literis mentio specialis, quae, quod ad praemissa, cuiquam volumus aliquatenus suffragari. Irritum quoque et inane quidquid contra praemissa vel aliquod praemissorum attentari contigerit decernentes.

Illique omnes in praedictis obediant.

§ 22. Et ut officium praedictum melius et liberius prosequi valeas, mandamus omnibus et singulis ad quos spectat, cuiuscumque dignitatis, status, gradus, ordinis vel conditionis existant, quatenus tibi in exequendis iis, quae ad officium tuum praedictum pertinere dignoscuntur, omnibus possibilibus auxiliis, consiliis ac favoribus opportunis assistant, tibi que pariter obediant, prout nobis.

Iussio officium sollicite administrandi.

§ 23. Quocirca discretioni tuae per apostolica scripta motu simili mandamus quatenus, officium vicariatus huiusmodi devote suscipiens, illud sic prudenter, sollicite et fideliter exequaris, quod exinde optati fructus proveniant quos speramus; tuque, praeter aeternae retributionis praemium, nostram et dictae Sedis benedictionem et gratiam uberius consequi merearis.

Datum anno Incarnationis dominicae 1, pontificatus nostri anno IX.

Dat. an. 1542, pontif. IX.

1 Deest annus forte typographi vitio, qui, ut cum aliis siglis chronologicis congruat, esse debet MDXLII (R. T.).

Bull. Rom. Vol. VI.

45

Institutio hospitalis et monasterii in Urbe pro neophytis cathecumenis iudaisque et infidelibus ad catholicam fidem se convertentibus; et erectio archiconfraternitatis pro eorum regimine; iurisdictioneque S. R. E. cardinalis protectoris et iudicis causarum, eorum interesse concernentium 1.

Paulus episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Illius, qui pro dominici gregis redemptione in ara crucis in pretium immolari non erubuit, quique post eius mortem et a mortuis resurrectionem, praedictis testibus saepe saepius apparens, tandem ascensus ad Patrem, suos nolens discipulos relinquere orphanos, Spiritus Sancti paracliti consolatione visitavit, et eos hospitaliter ad invicem fore debere, caritatisque dona, quae omnes alias virtutes superat, exorare praeceperat, nos, quamquam immeriti, vices in terris gerentes, quamvis ex debito pastoralis officii mens nostra, rerum pro tempore ingruentium occasione, ad multiplices cogitatus se divertat, incessanter curis affligimur assiduis, ut iudaei et infideles ex eorum hebraica caecitate ad veri luminis agnitionem converti, ac conversi in catholica fide instrui, et ad id hospitalia deputataque loca ad salubrem statum et hospitalitatis observantiam provenire valeant, et ut ad praemissa cunctorum christifidelium vota concurrant, fideles ipsos per confraternitatis spiritualis, tamquam membra suo capiti adhaerentia, nexum, quibusdam spiritualibus et alle-

1 Huiusmodi infidelibus se convertentibus ubique locorum, indulta et privilegia hic idem Pontifex elargitus est, ordinationesque circa eorum vivendi modum praefinivit in constitut. xli, *Cypientes*, pag. 336 huius tomi. Et pro virginibus neophytis dictum monasterium in Urbe aedificari iussit Pius IV, et illud Pius V transtulit ad ecclesiam S. Basilii in regione Montium.

Alienationumque et permutationum de bonis ecclesiasticis.

Vicarius in his causis iudex est ordinarius.

Proemium.

cturis muneribus prosequimur, ut exinde gratiae divinae reddantur aptiores.

§ 1. Sane, pro parte dilecti filii Ioannis de Iorano, rectoris parochialis ecclesiae S. Ioannis de Mercato, regionis Campitelli de Urbe, nobis nuper exhibita petitio continebat quod, cum ad omnipotentis Dei et totius curiae coelestis laudem et gloriam et orthodoxae fidei exaltationem ac augmentum nonnulli hebraei seu iudaei divinitus inspirati, tenebrosam caecitatem, qua tunc detinebantur, abiecerint, et ad veri luminis agnitionem se converterint, ac lavacro baptismatis baptizati fuerint; et ob diversa munera et gratias ex Sedis Apostolicae benignitate eis concessa, quamplurimi alii hebraei et iudaei, simili desiderio accensi, eandem caecitatem abicere et ipsum verum lumen agnoscere cupiant, et in dicta Urbe nullus locus existat, in quo ipsi iudaei et infideles ex iudaica caecitate ad fidem Christi conversi recipi possint, pro parte dicti Ioannis nobis fuit humiliter supplicatum ut sibi prope dictam ecclesiam unum monasterium pro puellis, et unum hospitale pro viris iudaeis conversis construi faciendi licentiam concedere, ac alias in praemissis opportune providere de benignitate apostolica dignemur.

Concessio dictae facultatis.

§ 2. Nos igitur temporibus nostris tantam gratiam ab Altissimo divino miraculo nobis, meritis licet imparibus, allatam fuisse reputantes, ac desuper eas, quas valemus, gratias eidem Altissimo agentes, ac de fide et integritate, necnon bonorum operum zelo praefati Ioannis in Domino plurimum confidentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, praefato Ioanni facultatem erigendi monasterium et hospitale prope dictam ecclesiam, in loco ad id designato, unum monasterium pro puellis, et unum hospitale sub S. Ioseph seu alia, de qua eidem Ioanni videbitur, invocatione, pro viris iudaeis ac infidelibus quibus-

cumque volentibus se sponte et libere ad eandem fidem convertere, in quibus recipi et caritative tractari possint, ex bonis eidem Ioanni a Deo collatis, ac christifidelium elemosynis ad id concessis et concedendis construendi et aedificari faciendi, auctoritate apostolica, tenore praesentium, ex certa nostra scientia, de apostolicae potestatis plenitudine, licentiam et facultatem concedimus. Illaque, postquam constructa fuerint, in monasterium et hospitale eorumdem iudaeorum conversorum, sine alicuius praeiudicio, perpetuo erigimus et instituimus, illisque pro eorum dote bona quaecumque illis eroganda et relinquenda perpetuo applicamus et appropriamus.

§ 3. Ac in monasterio et hospitali praedictis unam archiconfraternitatem¹, quae caput omnium aliarum confraternitatum et hospitalium et monasteriorum et aliorum quorumcumque locorum eorumdem iudaeorum et hebraeorum et infidelium conversorum ubilibet institutarum et instituendarum confraternitatum, erectorum et erigendorum monasteriorum, hospitalium et locorum iudaeorum et hebraeorum huiusmodi² immediate subiicimus et facimus membra ab eis dependentia. Ita quod confraternitates, monasteria, hospitalia et loca illis subiecta et ab eis dependentia huiusmodi ipsam confraternitatem uti illorum³ in aliqua saltem reverentia singulis annis cognoscere teneantur. Cuius archiconfraternitatis praefatus Ioannes, quoad vixerit, et eo vita functo, unus ex confratribus clericis, per eos tantum de triennio in triennium eligendus, caput seu rector, praepositus nuncupandus, ac duodecim clerici seu presbyteri saeculares, exemplaris vitae et religionis zelatores, quos praefatus Ioannes ac ipsius confraternitatis praepositus pro tempore existens duxerit eligendos, esse debeant, erigimus et instituimus, et quod de numero eorumdem cle-

¹ Supple *erigimus, quae sit.* ² Deest aliquid, forsitan quibus illa. ³ Supple *caput (R. T.).*

Institutio archiconfraternitatis in dicto hospitali.

ricorum, seu presbyterorum confratrum nullus praelatus, seu alicuius Ordinis professor esse possit. Ipsique clerici seu presbyteri, Ioanni ac pro tempore existenti praeposito praedicto omnimodam et plenariam obedientiam et reverentiam, uti eorum superiori, praestare, illumque in cura et administratione monasterii et hospitalis praedictorum coadiuvare; ipsique duodecim presbyteri seu clerici, ut circa praemissa liberius attendere valeant, nulli alteri confraternitati seu societati aggregari, seu ad illam admitti valeant: ac, praefato Ioanne vita functo, praepositus archiconfraternitatis huiusmodi per confratres praedictos clericos tantum de triennio in triennium ex eorum gremio eligi, eorumque officium per triennium et non ultra durare debeat.

Ad eius gubernium et curam infidelium se convertentium.

§ 4. Et ipsi confratres quoscumque iudaeos seu hebraeos et infideles quoscumque ad fidem catholicam converti volentes, recipere, illisque victum et vestitum ex ipsius hospitalis bonis assignare; et ipsi iudaei seu hebraei et infideles quicumque ante eius conversionem per unum¹ seu aliud tempus, de quo eidem praeposito videbitur, in ipso monasterio et hospitali cathecumeni manere, ac in dicta ecclesia, uti eorum parochia, missas et alia divina officia audire, et dominico et aliis festis diebus solemnibus in ipsa ecclesia ad effectum audiendi verbum divinum accedere teneantur, et nulla saecularis seu cuiuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis vel conditionis existens et quavis auctoritate fungens persona in monasterio et hospitali praedictis, illorumque bonis et rebus atque administratione, absque confratrum praedictorum expresso consensu, se intromittere, aut in illis aliquam auctoritatem seu iurisdictionem exercere possit et valeat. Et si pro tempore contigerit quod in ipsis monasterio et hospitali, caritatis opera non exerceantur, il-

¹ Annum subdit Cherub. (R. T.).

lorum fructus archihospitali incurabili S. Iacobi in Augusta eo ipso applicata sint et esse censeantur; ipsumque archihospitali illiusque rectores seu guardiani bonorum praedictorum fructus, redditus et proventus, uti eorum et dicti archihospitalis S. Iacobi bona percipere, ac de illis in illius pauperum et non alios usus disponere libere et licite valeant, nec ad id desuper per quoscumque molestari, perturbari aut inquietari possint, eisdem auctoritate et tenore, etiam perpetuo, statuiamus et ordinamus. Necnon eidem Ioanni mappas, tovalias et reliqua altarium paramenta sacerdotalia et vestimenta quaecumque necessaria benedicendi licentiam et facultatem similiter concedimus.

§ 5. Necnon confratribus monasterii, hospitali construendo ac ecclesiae praedictis, illorumque administratoribus, gubernatoribus, rectoribus, oeconomis, servitoribus, familiaribus, ministris et conversis ac aliis personis in eis pro tempore existentibus, seu aliquam curam de illis ac hospitalis et monasterii praedictorum fabrica habentibus, necnon personis inibi pro tempore decedentibus, seu aliquid de bonis suis pro dictis operibus relinquentibus, quod omnibus et singulis privilegiis, exemptionibus, libertatibus, immunitatibus, indulgentiis, etiam plenariis, ac peccatorum remissionibus et aliis gratiis spiritualibus, Imagini S. Salvatoris de Sancta Sanctorum, et Caritatis, ac eidem archihospitali S. Iacobi in Augusta, et S. Spiritus hospitalibus, ac Corporis Christi, et Sacramenti, ac Campi Sancti et aliis confratribus confraternitatum de Urbe, necnon eisdem Imagini, et hospitali Sancti Spiritus, ac Campo Sancto, necnon fabricae basilicae Principis Apostolorum de Urbe, illiusque deputatis, eorumque necnon B. Mariae de Populo et Consolationis ac S. Ioannis Baptistae Florentinorum aliisque eiusdem urbis ecclesiis, ac illa et illas vi-

Confratribus et benefactoribus gratias et indulgentias concedit.

sitantibus vel beneficientibus, eorumque administratoribus et guardianis, rectoribus, oeconomis generalibus, aliis personis similem curam in eis sumentibus, ac iudaeis et conversis, ac quibuscumque eorum, etiam per nos et quoscumque Romanos Pontifices praedecessores nostros et successores, ac Sedem eandem concessis et concedendis (quae omnia et literas desuper confectas haberi volumus pro expressis), et quibus illae, illi et illa utuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, potiri et gaudere poterunt quomodolibet in futurum, archiconfraternitas illiusque confratres, monasterium construendum, hospitale, ecclesia, illorumque administratores, rectores, familiares, ministri, oekonomi et aliae personae similem curam inibi sumentes et illa visitantes ac eis beneficientes, ex nunc et in perpetuum utuntur, potiuntur et gaudent, uti, potiri et gaudere libere et licite valeant in omnibus et per omnia, perinde ac si monasterio et hospitali ac ecclesiae et confratribus praedictis, illorumque rectoribus, administratoribus, gubernatoribus, oeconomis, servitoribus, familiaribus, ministris et conversis ac aliis personis, ac illa visitantibus et beneficientibus pro tempore specialiter et expresse concessa fuissent et in futurum concederentur. Necnon presbyteris praedictis, qui in monasterio seu hospitali aut ecclesia praedictis quocumque anni tempore celebraverint, et pro quibus iidem presbyteri inibi celebraverint et oraverint, easdem indulgentias et peccatorum remissiones, quae celebrantibus in Scala Coeli nuncupata, monasterii Trium Fontium extra muros Urbis, Cisterciensis Ordinis, aut in Cappella in Praesepe Domini, sita in ecclesia B. Mariae Maioris de Urbe; ac animabus, pro quibus inibi iidem presbyteri celebraverint et oraverint, eisdem auctoritate et tenore concedimus et indulgemus; ac indulgentias, privilegia, in-

dulta, exemptiones, immunitates et alias concessionem ac remissiones huiusmodi, ad illos, illas et illa extendimus et prorogamus ac ampliamus. Et quod Ioannes ac pro tempore praepositus et administrator, rector, gubernator, oekonomus, servitores, familiares, ministri et conversi ac aliae personae praefatae indulgentias, gratias, privilegia, indulta, exemptiones, immunitates, libertates et alias concessionem et remissionem huiusmodi ac dies et festa in quibus ac causas propter quas illa consequi debeant ad eorum beneplacitum publicare facere. Necnon eleemosynas monasterio et hospitali ac conversis seu alias concedendas recipere, et ad illas recipiendas et quaerendas, ac indulgentias huiusmodi publicandas per dictam Urbem et alibi eosdem presbyteros seu clericos aut alios quaestores seu quascumque alias personas, cuiusvis licentia minime requisita, deputare et mittere. Et Ioannes ac, eo vita functo, pro tempore praepositus praedictus quaecumque statuta et ordinationes licita et honesta tamen, tam circa regimen et tranquillum statum monasterii, hospitalis, confratrum, presbyterorum, iudaeorum, hebraeorum et conversorum, ac divinorum celebrationem, quam numerum et qualitates, aetates cappellorum, confratrum ac ministrorum, et habitum iudaeorum ac conversorum praedictorum, eorumque personas, et monasterii et hospitalis praedictorum ornamenta ac bona mobilia et immobilia, eorumque administrationes et alia praemissa concernentia condere et alterare, mutare ac de novo edere, quae, postquam condita, alterata, mutata et reformata fuerint, eo ipso apostolica auctoritate confirmata sint et esse censeantur, ac quascumque poenas in contravenientes apponere.

§ 6. Ac quilibet confrater, minister seu officiales et personae archiconfraternitatis, hospitalis monasterii et hospitalis huiusmodi quem-

Personae archiconfraternitatis, hospitalis monasterii et hospitalis huiusmodi quem-

confessorem eligendi concedit facultatem;

camque presbyterum saecularem in suum possint eligere confessorem, qui eos et eorum quemlibet a quibuscumque casibus, quantumcumque gravibus, etiam in quinterno Cancellariae Apostolicae, in dictis literis expressis¹; ac confessionale et altare portatile, iuxta formam et literas praedictas, habere possint, licentiam et facultatem concedimus et indulgemus.

Protectori et iudici causas eorum. - cognoscendi iurisdictionem tribuit.

§ 7. Ac ut ipsi confratres et rectores, administratores, oekonomi et aliae personae ab indebitis molestiis releventur, unum ex sanctae Romanae Ecclesiae cardinalibus, quem ipsi ad id duxerint admittendum seu eligendum, in eorum protectorem et iudicem, cui et nulli alii subiecti existant, et coram quo seu ab eo deputando quaevis, tam civiles quam criminales, causae, per et contra archiconfraternitatem, illorum administratores, rectores, gubernatores, ministros, familiares, oekonomos et alias personas praefatas, super bonis et rebus, cuiuscumque qualitatis existentibus, ad archiconfraternitatem, monasterium et hospitale praedicta pertinentibus motae et pro tempore movendae, et iuxta ordinariam iurisdictionem seu facultatem Curiae causarum Camerae Apostolicae generali auditori attributam, cum omnibus et singulis earum incidentibus, dependentibus, annexis et connexis, cognosci ac fine debito terminari valeant et debeant, constituimus et deputamus. Ipseque pro tempore protector, per se vel alium seu alios, quoscumque, quorum intererit vel interesse poterit, tam in Romana Curia quam extra eam, etiam per edictum publicum, constituto sibi summarie et extrajudicialiter de non tuto accessu, ac quibusvis etiam in dicta Curia iudicibus et personis, quibus et quoties, sub sententiis, censuris et poenis ecclesiasticis ac etiam pecuniariis, de quibus eidem protectori videbitur, inhibendi; et in eventum non paritionis, ad

¹ Cherub. ac etiam Apostolicae Sedis reservatis, absolvere, ac etc. (n. r.).

declarationem incursus censurarum et poenarum huiusmodi, illarumque aggravationem ac alias, iuxta stylum et morem Curiae dicti auditoris in similibus servari solitum procedendi; ac sententias executioni debitae demandandi seu demandari faciendi. Contradictores quoslibet et rebelles per sententias, censuras et poenas ecclesiasticas, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis, ac omnia et singula alia in praemissis et circa ea quomodolibet necessaria et opportuna faciendi et exequendi, plenam et liberam licentiam et facultatem concedimus.

§ 8. Decernentes praesentes literas ac indulgentiam infrascriptam, sub quibusvis revocationibus, suspensionibus, modificationibus, limitationibus, restitutionibus, repositionibus et exceptionibus similium literarum, gratiarum et indulgentiarum, etiam per nos et successores nostros Romanos Pontifices ac Sedem eandem vel eius legatos, ac etiam per regulas Cancellariae Apostolicae pro tempore factas, etiam in favorem fabricae Apostolorum Principis de Urbe, et expeditionis contra infideles nullatenus comprehensas, sed semper ab illis et omnino exceptas esse et censi, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum statum restitutas et reintegratas fore, ac eisdem praesentibus literis, per quascumque literas et quasvis clausulas generales vel speciales, etiam derogatorias, efficaciores et insolitas, ac etiam irritantia decreta, sub quacumque verborum expressione, in se continentem nullatenus derogari posse, nisi tenor illarum de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, insertus, et huiusmodi derogationes consistorialiter, etiam per trinas distinctas literas eundem tenorem continentem, tribus similiter distinctis vicibus praeposito, confratribus et administratori-

Clausulae huiusmodi concessio- nis praeservativa.

bus praedictis legitime intimatae et insinuatae fuerint, eorumque expressus ad id accedat assensus, et aliter factas derogationes nemini suffragari.

§ 9. Sicque per quoscumque iudices et personas, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere; irritum quoque et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§ 10. Et nihilominus de omnipotentis Dei misericordia, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, universis et singulis eiusdem archiconfraternitatis confratribus pro tempore existentibus vere poenitentibus et confessis seu confitendi propositum habentibus, qui in eiusdem Sancti Ioseph et Nativitatis Domini nostri Iesu Christi seu aliis, per eosdem praepositum, rectores, administratores et gubernatores ad id nominandis festis seu diebus, a primis vespere usque ad occasum solis sequentis diei, monasterium et hospitale ac ecclesiam huiusmodi devote visitaverint, et pro praemissis operibus manus adiutrices, iuxta eorum arbitrium, porrexerint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam ac iubilaeum et remissionem in Domino elargimur.

§ 11. Mandantes nihilominus dilectis filiis Curiae causarum Camerae Apostolicae generali auditori, aliisque in dignitate ecclesiastica constitutis personis, necnon metropolitanarum et aliarum cathedralium ecclesiarum canonicis ac venerabilium fratrum nostrorum archiepiscoporum et episcoporum vicariis in spiritualibus generalibus et officialibus ubilibet constitutis, quatenus ipsi vel duo aut unus eorum, per se vel alium seu alios, praesentes literas et in eis contenta quaecumque, ubi et quando opus fuerit, ac quoties pro

parte Ioannis ac pro tempore existentis praepositi et administratoris et rectoris et gubernatoris praedictorum seu alicuius eorum desuper fuerint requisiti, solemniter publicantes, ac eis in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra, eos et eorum quemlibet ac alios, quos praesentes literae concernunt, illis pacifice frui et gaudere etc.

§ 12. Non obstantibus de non concedendis indulgentiis ad instar ac aliis apostolicis, necnon in provincialibus et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus constitutionibus et ordinationibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 13. Volumus autem quod praesentium literarum ac privilegiorum, indulgentiarum, exemptionum, indulgentiarum ac aliarum huiusmodi transumptis, manu alicuius notarii publici subscriptis etc.

Nulli ergo etc. Si quis etc.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis dominicae millesimo quingentesimo quadragesimotertio, undecimo kalendas martii, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 19 februarii 1543, pontif. anno IX.

XLVII.

De electione prioris generalis et aliorum priorum congregationis monachorum Silvestrinorum, Ordinis Sancti Benedicti, ad triennium tantum, eiusque auctoritate circa regimen dictae congregationis¹.

**Paulus episcopus servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.**

Exposcit debitum pastoralis officii, cui, disponente Domino, praesidemus, ut ad ea

¹ Istam congregationem approbavit Innoc. IV in sua constitutione XII, *Religiosam*, tom. III, pag. 523, et eidem communicavit privilegia omnium Mendicantium Paulus V, die 23 novembris 1606, constitutione quae incipit *Sanctorum*.

solicite intendamus, per quae monasteria et alia religiosa loca, per nostrae operationis ministerium, salubriter dirigantur, et in eis regularis disciplinae norma servetur, ac omnis bene vivendi institutio cum aeternae vitae praemio salubriter adimpleatur.

§ 1. Exhibita siquidem nobis nuper pro parte dilectorum filiorum Hieronymi Pacifici de Saxoferrato monachi, et universorum modernorum definitorum Ordinis Sancti Benedicti, congregationis Silvestrinorum, ac priorum et rectorum prioratum et beneficiorum eorumdem Ordinis et congregationis, petitio continebat quod alias, prioratu Eremiti Montisfani, Cameriniensis dioecesis, eorumdem Ordinis et congregationis, tunc certo modo vacante, tunc definitores, priores et rectores prioratum et beneficiorum praedictorum aut eorum maior pars Romae, in praesentia venerabilis fratris nostri Ioannis Dominici, episcopi Ostiensis, ipsius congregationis protectoris, de mandato nostro capitulariter super hoc congregati, praefatum Hieronymum Ordinem ipsum expresse professum, in eorum et dicti prioratus priorem ad eius vitam, iuxta privilegia et indulta apostolica illis seu eorum Ordini desuper concessa aut alias, elegerunt et deputarunt, ac forsitan alias et alia fecerunt, prout in eorum patentibus literis desuper confectis dicitur plenius contineri; ipseque Hieronymus postmodum, electionis et deputationis huiusmodi vigore, ipsius prioratus possessionem forsitan assecutus fuit.

§ 2. Cum autem, sicut eadem petitio subiungebat, a nonnullis de viribus electionis huiusmodi haesitetur, et asseratur prioratum ipsum forsitan alias quam ut praemittitur vacavisse et vacare; et si electio et deputatio praedictae ad triennium revocarentur et reducerentur, ac illae quoad triennium tantum approba-

rentur et confirmarentur; ac in dicto prioratu, qui conventualis existit, et cuius prior pro tempore existens perpetuus et generalis Ordinis et congregationis praedictorum esse consuevit, titulus perpetui prioris supprimeretur et extingueretur, ac ille per priorem triennalem regeatur et gubernaretur; ac quod praefati definitores, priores et rectores in dicto eorum capitulo generali, ad hoc propterea celebrando, unum religiosum eiusdem Ordinis, Ordinem ipsum expresse professum, quem pro ipsius Ordinis prosperis successibus utiliore fore putarent, in priorem generalem dicti prioratus de triennio in triennium eligere possint, ita quod sic electus, lapso huiusmodi triennio, reelegi non posset, donec duo alia triennia elapsa forent; quodque priores et rectores prioratum et aliorum beneficiorum Ordinis et congregationis huiusmodi, ultra triennium in eisdem prioratibus et beneficiis per eosdem capitulum confirmari non possint, statueretur et ordinaretur, et hoc profecto feliciori Ordinis et prioratum et beneficiorum eorumdem, necnon illorum personarum statui, in spiritualibus et temporalibus salubriter consuleretur, et praedictus Ordo augmentum cum animarum salute susciperet.

§ 3. Quare, pro parte dictorum modernorum definitorum, priorum et rectorum nobis fuit humiliter supplicatum ut pro ipsius Ordinis salubri directione super his opportune providere, de benignitate apostolica dignaremur.

§ 4. Nos igitur, qui monasteriorum omnium et in illis Domino famulantium personarum salubrem statum et regularis observantiae augmentum sinceris exoptamus affectibus, eosdem modernos definitores, priores, rectores ac eorum singulos a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure

Decretum irritans.

Alia indulgentia pro confratribus.

Derogatio contrariorum.

Fides exemplorum.

Deputatio executorum huius constitutionis.

Ideoque congregatio supplicavit huic Pontifici pro opportuna provisione.

Qui propterea dictam electionem Hieronymi ad triennium reducit.

Sed postea utilior visa fuit electio ad triennium dicti prioris, cum prohibitione reelegendi durante alius duobus trienniis.

Exordium